Akbaba

Orman suçları affedildikten sonra:

— Üleeeen bak, hemşerler af şenliği yapiy!..

NEHAR TÜBLEK

Derslerinden başka endişesi olmaması için...

...yarınını bugünden teminat altına alınız. Türkiye İş Bankasında şahsınız, aileniz ve yakınlarınız için açtıracağınız bir İratlı Hesap kaydıhayat şartıyla 600 liraya kadar AYLIK İRAT veya 50.000 liraya kadar SERMAYE kazandırır.

23 Ağustos çekilişinde

6

APARTMAN DAİRESİ

ÇOK ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

cem'an **800.000** lira

TÜRKİYE İŞ BANKASI

FAAL d - 454

...nızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Dargınlar Dünyası!

BİR dargınlar dünyasında yaşıyoruz: Siz, dost olduklarına, müttefik olduklarına bakmayınız, İngiltere Amerika'ya dargındır. Fransa, Almanya'ya dargın. Pâkistan'la Hindistan, Kızıl Çin'le milliyetçi Çin, Güney Kore ile Kuzey Kore, Mısır'la Lübnan, Irak'la Suriye dargınlar... Rusya, kendisinden olmıyan bütün devletlerle dargın... Hattâ zincire vurduğu Macaristan'la, hattâ yoldaşı Yugoslavya ile...

Biz mi?.. Bizimki hepsinden fena, hepsinden beter: Biz, bu dargınlar dünyası üstünde biribirimizle dargınız: Vatman yolcu ile dargın, Belediye şoförle dargın, hasta eczacı ile dargın, öğrenci öğretmenle dargın, ev sahibi kiracı ile dargın, anne kızıyle dargın, baba oğlu ile dargın, karı kocasiyle dargın ve bütün mahalle halkı, bakkalla dargın, kasapla dargın, zerzavatçı ile dargın!

Ama bunun da daha korkuncu, bunun da daha gözü dönmüşü var: İktidar muhalefetle, muhalefet iktidarla dargın... Yani, oy veren vatandaşın yarısı yarısiyle!

Galiba, ne D.P. liderinin salonunda, ne C.H.P. başkanının odasında bir harita yok. Eğer, bir harita, bir Türkiye haritası olsa, gözleri ilişir, gözleri ilişince de... Evet, gözleri ilişince de, dudaklarında en tatlı gülüş, gözlerinde en sıcak bakışla kollarını açar, birbirlerine koşarlardı.

Ne mi vardır bu haritada?..

Bu haritada, halkaları birbirine geçe geçe, gittikçe darlaşan, gittikçe sıkışan bir düşman zinciri vardır: Rusya, Bulgaristan, Suriye zinciri!.. Buna, son aylarda Yunanistan, son haftalarda Yugoslavya, son günlerde de Irak takıldı!

Bu düşman birliğine karşı tek kuvvetimiz, kendi birliğimizdir!

Var mı böyle bir birlik?..

Cevabı size, lütfen düğmeyi çeviriniz de Ankara, İstanbul, İzmir radyoları versin!

Hayır, bu böyle sürüp gidemez.

Sayın İsmet İnönü, son parti bildirisinde iktidara el uzatmağa hazır olduğunu müjdelemiştir. ,.

E, insaf ile söyliyelim: Sayın Başvekil de kabinesine Lûtfi Kırdar, Sebati Ataman, Server Somuncuoğlu gibi üç eski C.H.P. liyi alarak Halk Partisine sempatisini göstermedi mi?..

Haydi, oldu olacak, şu dargın dünyanın karşısına tam barışarak bir koalizyon kabinesile çıkıverelim.

Politikada başlıyacak bu barışmanın hemen çarşıya pazara yayılacağına, camekânlardaki dargın rakamların bile müşterilere gülücükler göndereceğine eminiz.

Deve kini, entarili çöl politikacısına yakışır!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Şeker mi? Beş bin kilo, on bin kilo ne bulursan al. Evdir, bulunsun!.

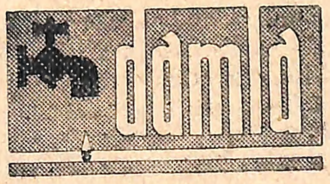

UFAK TEFEK!

Devlet Vekili Emin Kalafat, İnönü'ye verdiği uzun boylu cevapta:

«Ufak tefek fiyat farklarının» kötüye doğru gidiş gösterilmesinden şikâyet ediyor..

Hıım, ufak tefek farklar?. Yani, üç yüz kuruşluk etin dokuz yüz kuruşa çıkması!.. Yüz kuruşluk armudun yedi yüz kuruşa satılması!.. On liralık oda kirasının iki yüz on liraya yükselmesi, bir kat esvabın bin, bin beşyüz, iki bin liraya fırlaması!..

E, insaf et sevgili Kalafat, bunlara da ufak tefek dersek sana ne diyelim?

ŞIP!

YAZISIZ!..

İngiliz papazı kız kaçırdı

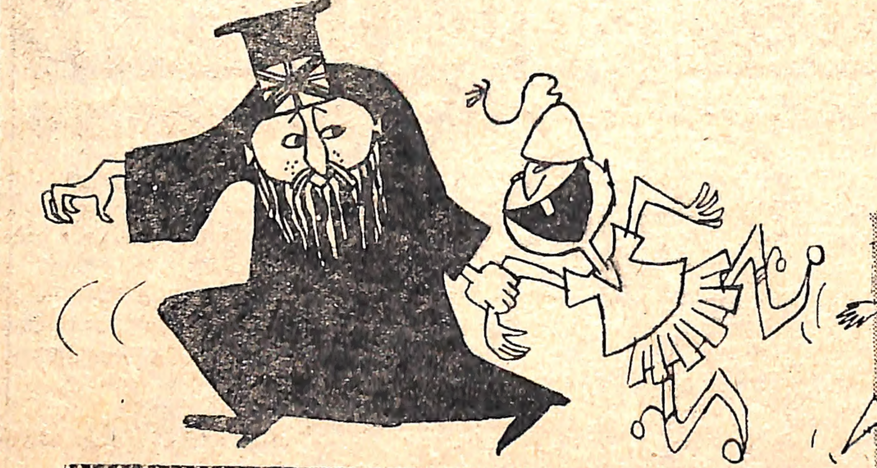

Şoförlerle mücadele İFLÂS ETTİ

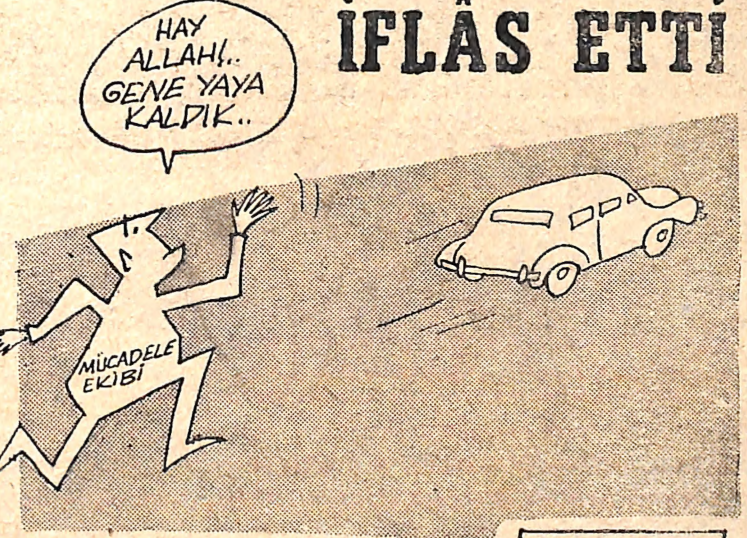

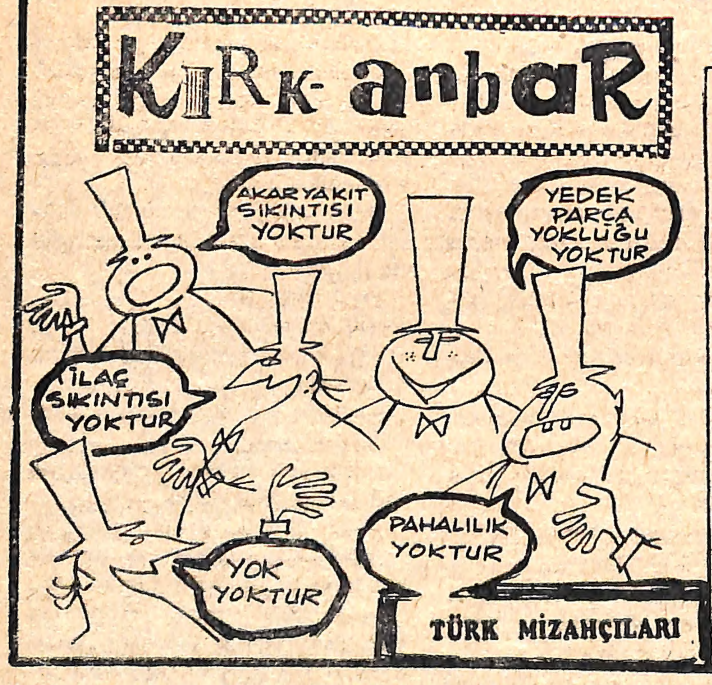

— Ulan Konya vilâyetine mi geldik, Haymana ovasına mı geldik? Burası ne cehennemin dibi... Yahu, bu millette hiç akıl yok mu? Bu dağ başında ev yapılır mı?

Küçük oğlan:

— Dağ başı değil, deniz kıyısı... dedi.

Yolun yolluğu kalmadı, tümsekler, iniş, çıkış... Arabanın arkası küt küt vuruyor. Derken en öndeki araba durdu, ikinci, sonra da bizimki durdu. Arabadan indik. Ben hemen, geniş bir soluk aldım:

— Çocuklar, şu manzaranın güzelliğine bakın... Bizim evlere geldiğimiz belli.

Oğlan:

— Manzara nerde baba? diye sordu.

Öyle canım sıkıldı ki:

— Kör müsün ulan, dedim, cennet gibi bir yer. Şu tabiatın güzelliğine bak!...

Ayağımızı bastığımız yer, kızgın kaya parçalarıydı. Önümüzde de kayalar, kıvrım kıvrım, kuşak kuşak bükülmüşlerdi. Jeoloji tatbikatı için aramakla bulunmaz bir yerdi. Kayalarda yankılanan güneşin sıcağı alev alev yüzümü-

— Ne de güzel deniz havası esiyor, dedi.

Bu sırada «Bülbül Yuvası Evleri» sahibiyle üç şoför kavga etmekteydiler. Şoförler, burdan bir adım ileri gidemiyeceklerini söylüyorlardı. En edepsizi de bizim şoför:

— Bayım, diyor, bu bayırdan katır olsa çıkmaz be... Araba gider mi?

Ev sahibi olmak umudu içimize öyle yerleşmiş ki, müşterilerden şişman kadın;

— Aaa, ayol gayet tatlı bir meyil... Araba çıkmaz olur muymuş hiç, dedi.

Kaynanam kızdı:

— İlâhi hanım, dedi, siz meyil görmemişsiniz, bunun neresinde meyil?

Dümdüz bir arazi...

Şoförler gelmeyince, bizim mahallenin sahibi:

— Bayanlar, baylar, iki adımlık yol kaldı, buyrun gidelim, dedi.

Şoförlere döndü:

— Siz burda bekleyin, dedi.

Şoförün biri:

— Yahu, bu güneşin altında arabalar catlar, beklenmez, dedi.

Şoförlere:

— Artık uzun ettiniz, dedim. Siz yalnız dikkat edin de rüzgârda durmayın, nezle olursunuz.

Ceketimi çıkarıp elime aldım. Ceketi sıksam, bir kova ter akacak.

Ya Allah, dedik, çıktık yola. Yürüdüğümüz önce araba yoluydu, sonra bir keçi yolu oldu, daha sonra büsbütün yol kayboldu, çiğ araziye düştük, çiğ ve dalgalı bir arazi... Bütün müşteriler birbirimize, manzaranın güzelliğini anlata anlata bitiremiyorduk. Ne kadar gittik bilmiyorum, müşterilerden biri, mahallenin sahibine:

— Acaba şimdi hangi vilâyet dahilinde bulunuyoruz? diye sordu.

Mahallenin sahibi adama ters ters bakınca ben araya girip:

— Bayım, rica ederim, dedim adama, burası İstanbul'un göbeği sayılır.

— Sayılır ne demek, İstanbul'un göbeği... dedi.

Ben de:

— Hani, yâni... dedim.

Dalgalı arazide iki, üç tepe aştık. Çürük bir araziye geldik. Ayaklarımızın altındaki taş kırıntıları bastıkça kayıyordu. Şişman kadın:

— Şu gölgede dinlensek mi biraz? dedi.

yanan kıpkızıl bir kayanın dibiydi. Yumurtayı bıraksan, iki dakikada pişer, uskumruyu koysan hemen çiroz olur. Kaynanam:

— Bir ayak önce sağ salim evimize gidelim, dedi.

Biz, ayak basmamış çöllerde keşfe çıkmış «heyet-i seferiye»lere dönmüştük. Benim küçük oğlan:

— Yorulduuum... diye mızıldanmağa başladı.

Ağabeyisi:

— Sus ulan, dedi, ev deniz kenarında, şimdi denize gireriz.

Ama biraz sonra o da:

— Susadım... diye tutturdu.

Bizi getirenlerden biri:

— Nerdeyse geldik, biraz bekle...le... Buz gibi suları var, dedi.

Bizim tayfa dökülmeğe başladı. Küçük oğlanı kucağıma aldım. Kız:

— Ben artık gidemem, dedi.

Kaynanam ona:

— Kız seni burda kurtlar parçalar, dedi.

Müşterilerden bir erkek:

— Merak etmeyin teyze, bu kadar sıcak yerde kurt yaşamaz. Olsa olsa aslan kaplan bulunur, dedi.

Yamaçlar, sırtlar, bayırlardan sonra zorlu bir dağa vurduk ki,

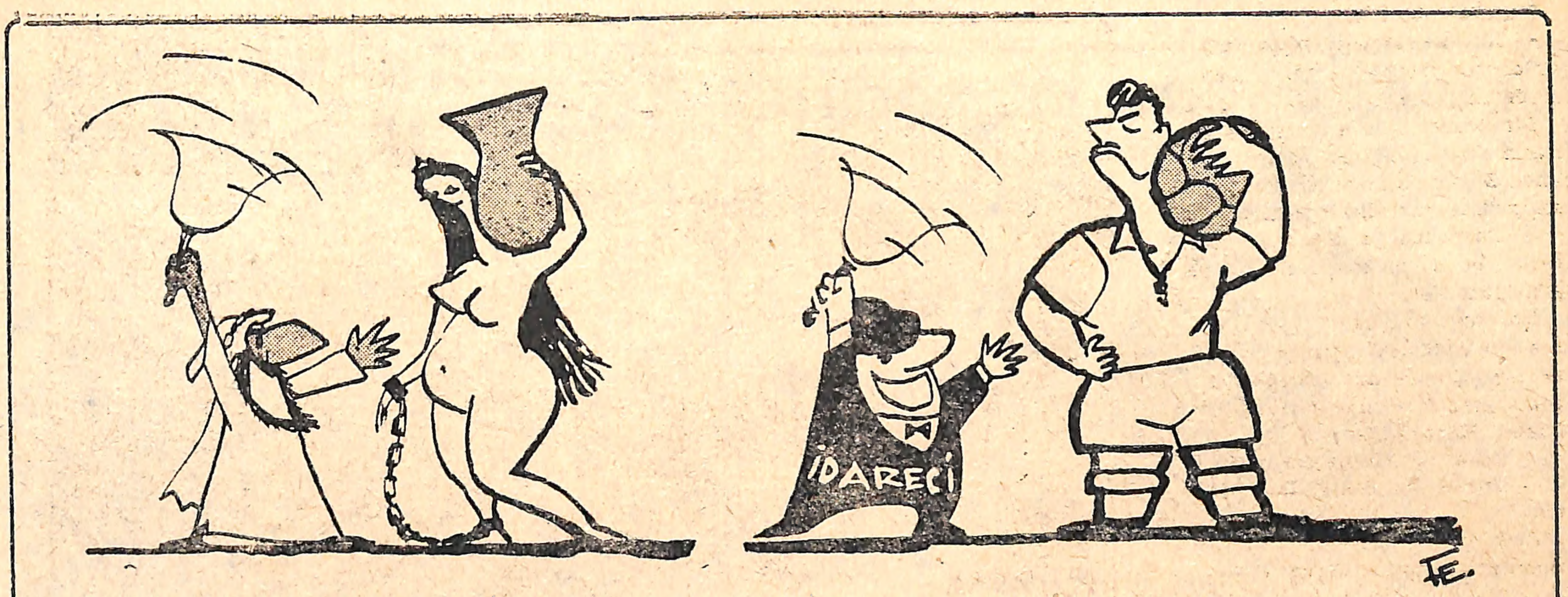

Geçmişte .... Bugün

benim diyen dağcı burdan zor çıkar. Ben çok kızdım, bizim aile efradına:

— Yahu, böyle yere çoluk çocuk gelinir mi? diye bağırdım, baksanıza herkes tek başına gelmiş. Ne vardı da doldunuz? Seyran mı var?

Bizimkilerin hepsi dağın dibinde kaldılar. Ben teker teker hepsini, kimini kucağımda, kimisini sırtımda dağa çıkardım. Dağın doruğuna çıkınca, önümüze bir yaylâ açıldı. Mahallenin sahibi:

— İşte geldik, dedi.

Elimi gözlerime siper edip, gösterdiği yöne baktım, ama bir şey göremedim. Öbürleri de benim gibi baktılar. Onların da bir şey gördüklerini sanmıyorum. Ama, yaşlıca bir erkek:

— Ooo, güzel yermiş doğrusu... dedi

Şişman kadın:

— Çok güzel, dedi.

Benim kızla, iki oğlandan başka hepimiz, gösterilen yerin güzel, çok güzel olduğunu söyledik. Kız:

— Baba, apartıman nerde? dedi.

— Dağı aşınca görünecek her halde... dedim.

Oğlan:

— Deniz nerde baba? dedi.

— Oğlum, dağ başında deniz olur mu? Şu dağı aşalım, denizin dibine ineceğiz.

Yaylâda bir zaman daha gittikten sonra, bir takım taş yığınlarının yanına geldik. Karşıdan iki adam hop diye bir yerden çıktı, bizi karşıladı. Taş yığınlarının sağ yanında yer, bir karış kadar eşelenmiş. Mahallenin sahibiyle beraber gelenlerden biri:

— İşte efendim, burası... dedi.

Şişman kadın:

— Neresi? dedi.

Bu sefer adam parmağiyle, dört köşe kazılmış toprağı gösterdi:

— İşte burası?

Ben:

— Yer çok güzel, dedim, apartıman nerde?

— Burda beyim. Burası kapı. Bir kapı da arkada var. Her katta üç daire

Eliyle, eşelenmiş toprak üstünde, her bölük evin bölümlerini gösteriyordu:

— Burası yatak odası, burası bir oda daha... Mutfak bir yirmiye, bir otuz beş...

Bana döndü:

— Siz dördüncü katta mı istiyorsunuz?

— Evet...

Eliyle, gökyüzüne doğru bir yeri gösterdi:

— Sizin daire burası... Şurda banyo var... Antre çok geniştir. İcabında misafir odası olarak ta kullanılabilir. İkiye iki buçuk...

Sonra hepimize birden anlatmağa başladı:

— Bu blok apartımanda on beş daire var...

Hepimizin gözü havalardaydı.

— Bu on beş dairenin on biri satıldı.

Havada bir sineğe bakar gibi başımızı o yana bu yana çevirerek bakıyorduk.

— Dört daire kaldı.

Sanki apartımanı yalnız o görüyor, biz bu büyülü apartımanı göremiyorduk.

— Dairelerden yalnız biri üç oda, öbürleri dört oda. Gördüğünüz gibi çok sağlam malzemeyle yapılmıştır

Öbür müşteriler de bizim gibi evsizlikten kim bilir nasıl sıkışmışlar ki, hiç kimse sesini çıkarmıyordu.

— Biz apartıman bitmiş sandıktı, dedim.

— Nerde bayım, dedi, bitse boş yer kalır mı?

Öbür müşteriler, sanki alacakları kat ellerinden kaçacakmış gibi bana kızarak:

— Nerde o bolluk...

— Oh maşallah, hazır apartıman bulacak efendi...

Diye söylendiler.

Ama benim sözümden cesaret alan başka bir müşteri:

— İlânınızda tren istasyonuna iki dakika diye yazıyor, dedi.

Mahallenin sahibi:

— Sizin koşmanıza bakar, dedi, çok kızlı koşarsanız iki dakika bile sürmez. İstasyon nah şurası.

Bu sefer ben:

— Tren apartımanın önünden geçiyor, dedim, yâni öyle sayılır.

— Apartıman, trene, istasyondan daha yakın... dedi.

Yaşlı adam:

— Manzara? dedi.

Müşterilerden biri:

— Yoo... Manzaraya diyecek yok, dedi.

Mahallenin sahibi:

— Daha bu bir şey değil, dedi, gece olsun da mehtapta seyredin siz burasını.

Bir kadın:

— Doyum olmaz, dedi.

Küçük oğlan «Su» diye bağırıp duruyordu.

— Suyu var diye yazıyor ilânda... dedim.

Mahallenin sahibi, bizi karşılayan iki işçiden birine:

— Su getir!... dedi.

Adam koştu, çıkarıklı kuyuya bir kova saldı. Adamlardan biri:

— Burdaki suyun üstüne su yok, dedi, her ev bir kuyu kazabilir. Elli, altmış metre sonra hemen su çıkıyor. Hem de şerbet gibi bir su. Hiç şişkinlik vermez. Ne yeseniz hemen hazmettirir. Su değil, mübarek gazoz. Sonra içinizde ne kadar kum, taş, pislik varsa hepsini döker, söker çıkarır.

İşçi boyuna kuyuya ip salıyordu. Saldı saldı, sonra arkadaşına:

— İp getir ulan!... diye bağırdı

Arkadaşı, koştu bir kangal ip getirdi. Yeni gelen ipi, kovanın ipine eklediler, aşağı saldılar. O ip te bitti: Kuyu başındaki:

— Bugün su çekilmiş, ip getir, dedi.

Arkadaşı bir kangal daha ip getirdi. Onu da bağladılar.

Adam:

— Şehirdeki gibi burada su sıkıntısı yok, dedi, bir motorpomp tak, gürül gürül su aksın...

Hepimiz susuzluktan yandığımız için, kuyunun başına toplanmıştık. İpi salan işçi:

— Şu kaçmış yahu, daha ip ge tir, dedi.

Arkadaşı bir kangal ip daha getirdi. Müşterilerden biri:

— Şehirde nedir çektiğimiz su sıkıntısı, dedi, burda su sıkıntısı yok. Yeter ki bol bol ip olsun.

Başka bir müşteri de:

— Bursa olsa olsa ip sıkıntısı olur, dedi.

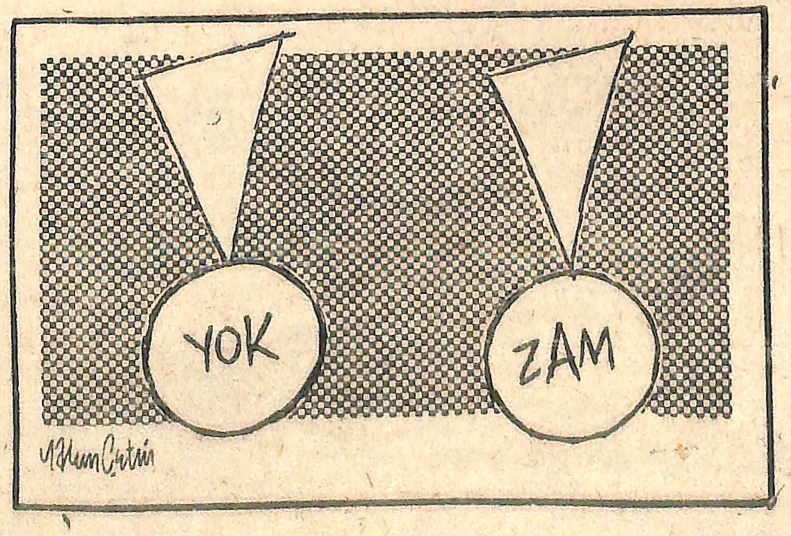

Madalyanın .... ters tarafı!.

Kuyubaşındaki işçi:

— Bu namussuz kuyunun dibi mi delindi yahu, dedi, getir ulan şurdan bir kangal ip daha...

Bir kangal daha ip geldi. Kova ipinin ucuna bağlandı. Aşağı salındı. Güm diye kuyu dibinden bir ses gelince, mahallenin sahibi:

— Duydunuz ya sesi, dedi, ne ses!... İyi suyun sesi işte böyle güm güm öter.

İşçi kovayı yukarı çekmeğe başladı. Ama ipin ağırlığı, kovanın ağırlığından çok olduğundan adam yoruldu, arkadaşına nöbeti bıraktı. Küçük oğlan:

— Baba, su... deyip duruyordu.

— Dur oğlum, çekiyorlar... dedim.

Öbür işçi de ipi çekmekten yorulmuştu, nöbeti arkadaşına verdi. Kova dışarı çıktı. Ama boştu:

İşçi:

— Tuh... dedi, ulan kova delikti, yukarı çıkana kadar delikten su akmış be...

Kova büsbütün de boş sayılmazdı. Şişman kadın kovaya başını soktu. Zavallı yanmıştı. Gırtlağından giden suyun lıkırtısını duyuyorduk. Kadından sonra müşterilerden biri kovayı başına dikti. Ondan sonra öbürleri: Her içen:

— Ooo, şeker gibi su... Buz mübarek... diyorlardı

Kova üç kere kuyuya daldı çıktı. En sonra ben içtim. Suya hiç diyecek yok, İngiliz tuzu, hintyağı bu suyun yanında limonata gibi kalır. Renginin koyu kahverengi olmasından, bir de içinde çamur bulunmasından başka hiç bir kusuru yok. Her su içenin dudaklarından aşağı çamur sızıyordu. Elimle ağzımdaki çamurları sildim,

— Su değil, âb-ı hayat mübarek... dedim.

Şişman kadın:

— İlânda etrafı meskûn diye yazıyordu, dedi.

Mahallenin sahibi:

— Meskûn ya, dedi, görmüyor musunuz? Bu adamlar burada kalıyorlar.

İki işçinin çadırını gösteriyordu.

— Resimdeki asfalt yol nerde?

— Şurdan indiniz mi asfalt. Ev ler yapılınca burdan da geçecek...

— Yol bile istemez, her taraf beton gibi maşallah...

— Okul nerde?

— Okul, şu tümsek var ya, onun arkası... Onun sağında cami... Daha geride hastane.

Gazino da şurda. Çarşısı, mahallenin ortasında:

Şişman kadın:

Aman çok iyi, dedi, bakkala seslen, istediğini getirsin.

Büyük oğlan:

— Deniz nerde? diye sordu.

Kaynanam:

— Yaa, plâjı neresi? Romatizmalarım için kum banyosu iyi gelir... dedi.

Mahallenin sahibi:

— Tam size göre burası teyze, dedi, deniz işte görünüyor ya...

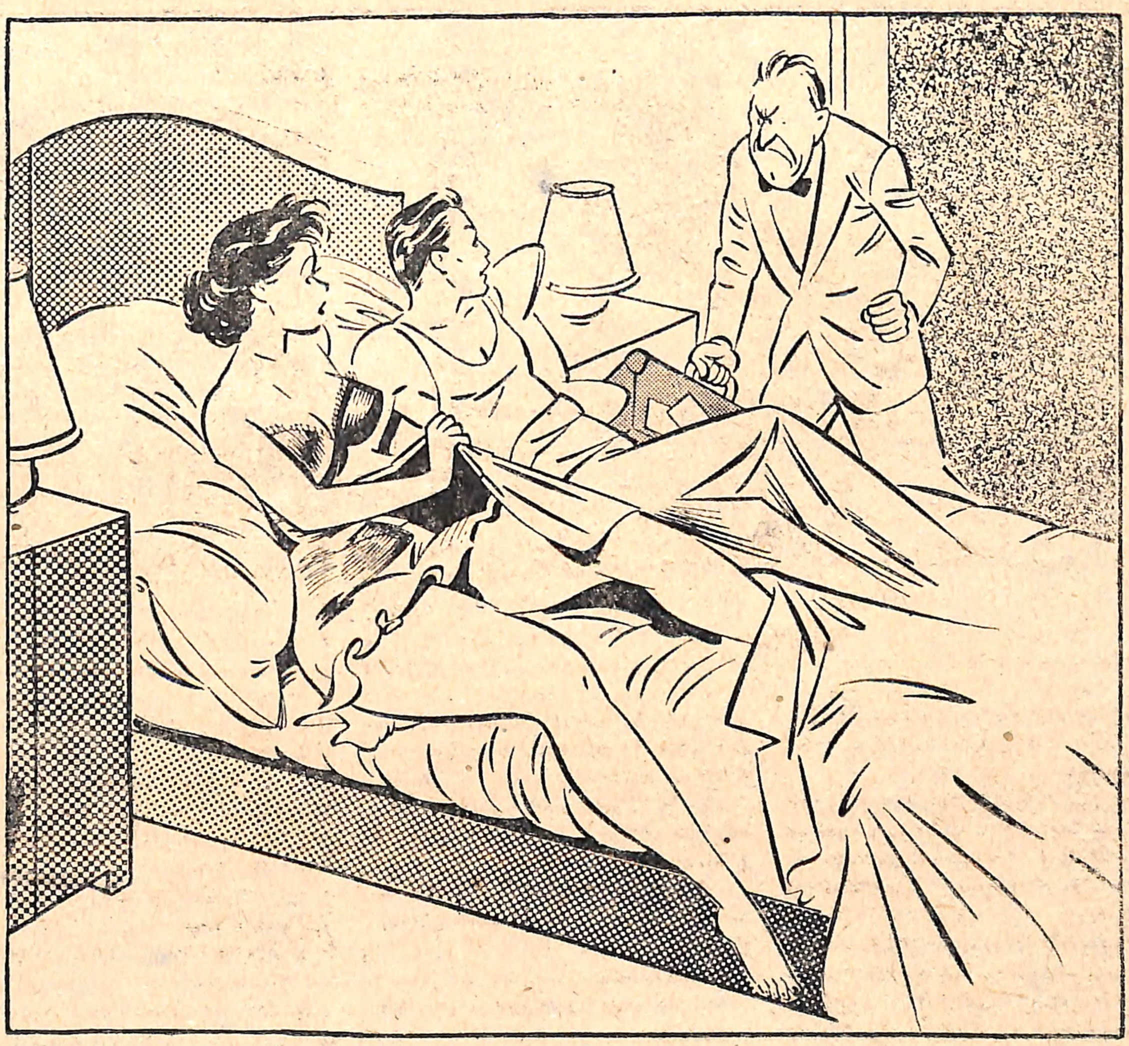

— Kabalık yapma İrfan, dur sana takdim edeyim, sonra münakaşa edin!..

Hepimiz, bulunduğumuz tepenen üstünden ayrı ayrı yerlere doğru baktık. Hiç kimse denizi görememişti. Mahallenin sahibi:

— Efendim, deniz üst katlardan görünür, dedi. Apartımanın üstünde geniş bir taras var. Tarastan denizi görmek için herkes faydalanabilir.

— Alt katlardan görünmez mi?

— Görünür. Bütün Marmara ayağının altında. Burdan bile görünür. Bakın, şuraları hep deniz...

Şişman kadın:

— Bayıldım, dedi, doğrusu denizi çok güzel.

Gözlüklü bir müşteri, sanki bir şeyi görmüş te bir denizi görememiş gibi:

— Ben denizi göremiyorum, dedi.

Mahallenin sahibi:

— Bir küçük dürbün ister, dedi.

Şişman kadın:

— Dürbünü de beraber veriyor musunuz? diye sordu.

Mahallenin sahibi:

— Biz artık dürbünü vermiyoruz. Onu siz alırsınız, dedi, biz yalnız elektriği getirttik.

— Elektrik nerde:

— Bütün tesisatı yapıldı, yalnız direkleri dikilecek. Bir direklere kaldı iş...

Hepimiz beğenmiştik. Mahallenin sahibi, parsellenmiş bir arazi plânı çıkardı. Her parselin üstüne kırmızı kalemle çarpı konmuştu.

— Bakın bu evler satıldı, dedi, şimdi bu boş kalanlardan hangisini istiyorsanız ayırtın.

Gözlüklü müşteri:

— Evler ne zaman bitecek? dedi.

— Efendim evler... Şimdi on iki bin lira vereceksiniz. Temel kazılınca, beş bin lira daha vereceksiniz. Temeli çıkınca üç bin lira. Birinci kat çıkınca yedi bin lira... İkinci kat çıkınca beş bin daha... Üçüncü katta beş bin... Dördüncü katta beş bin... Sonra doğramalar başlayınca, iki şer bin... Çatı kapanıp camlar takılınca onar bin. İçeri girerken beşer bin. Ondan sonra geriye kalanı, sekiz yılda taksitle alınacak.

Kâtibine döndü:

— Al oğlum, on ikişer bin lira da, makbuz ver beylere...

Şişman kadın:

— Ama ilânınız öyle değildi, dedi,

Gözlüklü müşteri:

— On iki bin peşin, gerisi taksit yazıyor.

— Biz de öyle diyoruz. Temel kazılınca beş bin, temel çıkınca... Hep taksit taksit...

Müşterilerden birisi:

— Burda manzara filân yok, dedi.

Şişman kadın:.

— Manzaradan geçtik, hani deniz, hani yol? diye söylendi.

Bir müşteri de:

— Ne su, ne elektrik... Burda bir şey yok yahu... dedi.

Ben:

— Ev de yok kardeşim, hadi ev olsa neyse... dedim.

Hep birden otomobilleri bıraktığımız yere doğru yürüdük. Yolda, burasının oturulacak bir yer olmadığını birbirimize anlatıyorduk.

Düşe kalka otomobilleri bıraktığımız yere geldik. Şoförlerden biri dayanamamış gitmiş. Hepimiz üst üste iki arabaya dolduk. Gece yarısı şehre girdik.

Ertesi günü yine gazetelerde gördüğümüz başka bir yere, «Yüz on bir Evler» mahallesine gittik. Orası birinciden de beterdi.

Şimdi biz üç aydır cebimizde para, ev arıyoruz. Dün akşam karıma:

— Kaç para kaldı? diye sordum.

Karım, on iki bin liradan kalan parayı saydı:

— Tas tamam, bin üç yüz seksen lira, dedi.

İçkiyle başım hiş hoş değildir.

— Şurdan bir şişe rakı aldır, iyi bir sofra kur, canım içmek istiyor, dedim.

Ağzına içki koymamış olan karım:

— Benim de canım istiyor, dedi.

Bizim oturduğumuz kat satılıyor. Biz ev bulamadık. Gazeteden aldığım bir yıllık param da bitti: Şimdi ben bir yıl para almadan çalışacağım demektir. Amaaan sen de... Buz gibi rakı geldi sofraya.

— Haydi şerefinize, sağlığınıza baylar bayanlar...

Aziz Nesin

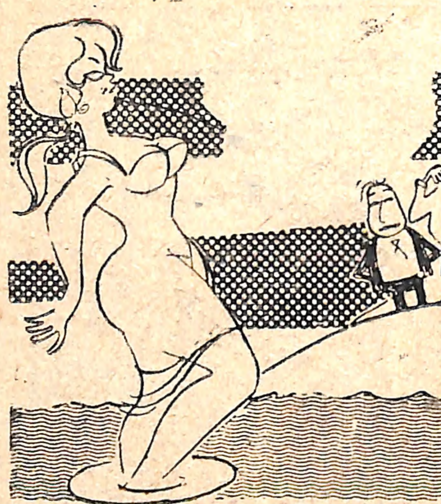

Yazan : Yalçın KAYA

Entarinin Mahzurları

BURGAZDA bir oda tuttum. Mevsimliği dört yüz lira. İstanbul kıyılarına nazaran ucuz, çok ucuz. Odamın kapısı kumsala açılıyor. İki metre sonrası deniz. Manzara fevkalâde. Hava da fevkalâde... Gece kaçta yatarsan yat, sabah beşte, beş buçukta kalkıyorsun.

Her şey iyi hoş ama, yüzme bilmemek fena. Yüzenlere hayran hayran bakıp duruyorum. Yirmi yıldır sahile indiğim yok. Pederin elbiselerini okutmasaydım, yine de inecek değilim, inebileceğim yoktu. Velhâsıl, yüzme bilmiyorum. Fakat allem edip kallem edip öğreneceğim. Bakın şuraya yazıyorum. Öğrenmeden dönersem, bana Demokrat desinler.

Baca kadar şeyler yüzsün de, ben yüzemiyeyim! Niçin niçin?.. Üstelik gazeteciyim. Cezası ağır, vücüdü hafif kişilerin mesleğindeyim. İnsanı da vücut yüzdürür.. Ceza batırır, arkadaş. Ama, onların cezası denizde sökmez. Deniz birinci sınıf temizleyicidir. Cezaları bir temizler, bir temizler ki, şaşar kalırsın. Böyle yaptığı için de onu mahkûm ettiremezler... Bunlar denize sökmez. Fi tarihinde serseri bir imparatorun attırdığı dayak da sökmedi.

Yüzmeye çok hevesliyim. Deniz sakinken dalı dalıveriyorum. Arka üstü yüzmek kolayıma geliyor. Çırpın bre çırpın! Üç adım kadar gidince, Faiğe soruyorum:

— Nasıl be?

— Bravo bravo!.. Karada bu kadar çırpınsan, uçarsın namussuzum.

Şort giyiyorum. Mayo giymiş erkekler, bana, müstemlekeler nâzırının basın toplantısını hatırlatıyor... Bikinili kadınları tenkit etmekle, sırılsıklam aptal olduğumuzu ortava kovuyoruz. Erkeğin mayolu hali, kadının anadan doğma halinden daha mı az müstehcendir? Bırakın bikiniyi!...

Köylü de bunu, mayolu erkekleri düşünmüş olacak. Direklerde levhalar: «Mayo ile gezmek yasaktır!»

Faikten duydum: Bizim Bursadan bir hanım, köy içinde şortla gezmeye kalkmış. Köy kahvesine varmadan çevirmişler:

— Abla, böyle gezmek yasak.

— Yalnız gezmek mi?

— Mayo ile gezmek...

— Ama, bu mayo değil ki, şort!

— Anlamayız! Köyün kanunu böyle. Ne mayo, ne şort!

— Ne mayo, ne şort mu.

— Evet, abla!

— Denizde?

— Denizde giyebilirsin. Köy için de yasak.

— Madem yasak, çıkarayım.

Kadın, sinirden titreye titreye, soyunmaya başlamış. Bluzu çıkarmış, sütyeni çıkarmış, şortu çıkarmış. Çıkaracak şey kalmayınca da dilini çıkarmış.

— Aman abla, ne yapıyorsun?..

— Kanuna uyuyorum.

Bir hasıra sarıp sarmalayıp kaldığı eve götürmüşler.

★

Koşa koşa gelmişti.

— Ne o Faik? dedim.

— Dört Amerikalı, kayalığın ilerisine çadır kuruyor. Taş ocağının oraya.

— Neyin nesiymişler?

— Bilmiyorum vallahi.

— Bu heyecan ne?

— Milli heyecan! Şeylere rezil olacağız.

— Neden rezil olacakmışız?

— Karı milleti denize entariyle giriyor ya, ondan! Coniler, hani siz inkılâp yapmıştınız, dediler mi ölmek lâzım.

— Bak, o mühim!

— Yaaa! Aman bir şeyler yapalım.

Burgazda entarili yüzücüler, çoğunluğu teşkil ediyor. Neymiş? Mayo günahmış! Entari daha kapalı demek istiyorlar. Doğru mu? Islanmadığı zaman, evet! Ama, suyu yiyince, tül vazifesi, tahrik macunu vazifesi görüyor.

Faikle uzun uzun konuştuk... O, entarililerin listesini çıkaralım, diyordu. Sonra, onların babalariyle, kocalariyle görüşecektik. Makul buldum. Derhal listeyi hazırladık. Faik, bu arada dedi ki:

— İlkin kendilerine danışalım. Razı olmazlarsa, gayretimiz boşa gider.

Haklıydı. Olur, dedim... Bitpazarında terzilik yapan Emin Rıfkı beyin karısına:

— Sevim hanım, dedik, mayo giymek ister misiniz, istemez misiniz? Lûtfen içinizden geldiği gibi söyleyin.

— Oynıyaraktan isterim. Yeter ki, Emin kızmasın.

— O ciheti biz hallederiz.

— Ah, ne iyi olur!

Floş karaborsacısı İhsan beyin doksan kiloluk karısı Semra hanım:

— Hani öyle bir şey yapsanız, size ömrümce müteşekkir olurum! dedi. Bana mayodan başkası gitmiyor. Entariyle şişman görünüyorum.

Bakırcı Himmetin karısı:

— Denizde entari, hem gerilik, hem rezillik. Orasını çek, burasını yapışıyor; burasını çek, şurası yapışıyor.

Nakliyeci Rasimin kızı Nihal ise:

— Mayo çok iyi, dedi. Entari nanay!.. Bir bakıyorsun şişiyor, bir bakıyorsun yapışıyor, bir bakıyorsun sıyrılıyor.

Kadınlar dünden tav. İş adamlarda. Doğrusunu isterseniz, iş adamlarda değil, bizde: Bizim yapacağımız ağızlarda. Sırası gelmişken söyliyeyim: Biz (göz çıkardığımız için) kaş yapamayız ama, mükemmel ağız yaparız. Bu bahiste üstümüze yoktur. Yaptığımız ağızlar, üç türlüdür:

1 — Açık ağız.

2 — Sımsıkı kapalı ağız.

3 — Vadeden ağız.

Dış memleketlerden gelen talepleri karşılayabilmesi için, ağız sanayiimizin 1950 yılından evvelkine kıyasla çeyrek misli genişletilmiş olduğu cümlenin malûmudur. Bununla beraber, Almanyaya sevkedilen ilk parti hemen geri çevrilmiş ve sebep olarak şu gösterilmiştir:

«Ağızlarınız rakı kokuyor!»

Almanyadan gelen mektup şöyle bitiyordu:

Mâşâallaaah!

Hem Kemal, hem Ay, hem Gün!..

— Bizimki de hayat mı be birader, ayak altında sürünüyoruz!..

«Bize süt kokan, ayran kokan ağızlar gönderin.

Hürmetkârınız
Hasan Şanzıman

Eşref Şefiğin süt, Fahrettin Kerimin ayran kokan ağızlarını göndermek vardı. Bunlar partiye lâzım, diye göndermedik.

Entari-mayo mücadelesinden nerelere kaymışız. Kadınlar, tav. İş adamlarda! dediydik. Onlara Amerikalılardan açıp:

— Bizi böyle görmesinler!

Demek doğru değil. «Karılarımızı, kızlarımızı elin şeylerine mi seyrettireceğiz?» şeklinde bir cevapla karşılaşabiliriz. Faik:

— Entarinin mahzurlarını sıralayıverelim! dedi.

— Fena fikir değil.

Hakikaten fena değil. Sayılıp dökülen mahzurlar, entariyi gözden düşürebilir. Gerisi kendiliğinden gelecek. Yâni mayo!

Siftahı aktar Mustabeye yaptık:

— Denize entariyle girmek sivil girmekten berbattır.

— Ne gibi sivil?

— Çıplak, çırılçıplak.

Ondan sonra veryansın:

— Entari şöyle berbattır, entari böyle berbattır.

Mustabey:

— Sahiden de berbatmış, dedi. İyi ki gözümü açtın. Köroğluna söyliyeyim de, çarşafla girsin artık.

Bir telâşlandık:

— Aman Mustabey! Çarşaf entariden de beterdir. Çünkü çarşaf söyledir, çarşaf böyledir.

Aklı yatıncaya kadar konuştuk. İkinci durak: Kadayıfçı Kâmil...

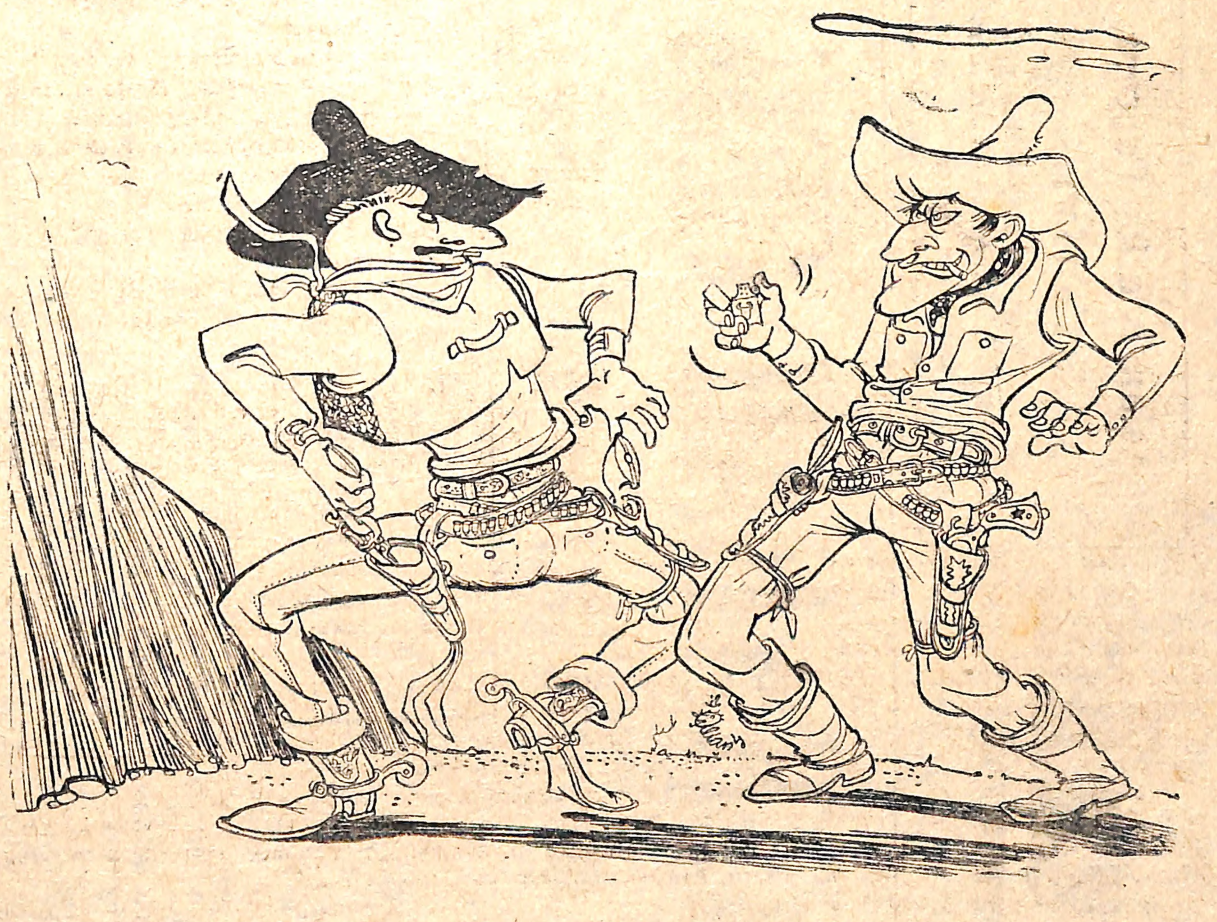

— Kıpırdama, yakarım!..

— Kâmil Ağbi, entari şöyle berbattır, böyle berbattır. Çarşaf desen, o da öyle.

— Manto en münasibi.

— Sen ne diyorsun, ağbi?!.. Manto şöyle berbattır, manto böyle berbattır.

Kocalar, babalar yavaş yavaş yola geliyorlardı. Entarinin sırtı, her zaman yere gelir ya, bu defa bir başka türlü geliyordu. Muhataplarım:

— Buna derhal son vermek lâzım!

Gibilerden kesin konuşuyorlardı... Üç güne varmadan kokusu çıktı: Entarililere deniz yasak edilmişti. Şimdi, denizden mahrum kalan kadınlar, Faikle ikimize domuz görmüş hacı gibi bakıyorlar.

Yalçın Kaya

Akbaba Ansiklopedisi

VAGON:

Demiryolu üzerinde yük ve yolcu taşıyan araba. Yataklısı vardır, yemeklisi vardır. Hattâ pirelisi, tahtakurulusu bile vardır!

Vagonları, demiryolu üstünde lokomotif çeker.

İnsanlar da hayat yolunda böyle yürümezler mi?.. Pek azı lokomotif insandır, pek çoğu vagon insan. Adnan Menderes misali, takıp peşine, sürükler, götürür!

VEFA:

Adını İstanbulun meşhur bir semtine veren, hem şair, hem mutasavvıf Konyalı bir Şeyhdir. Bu kelime, sevgide, dostlukta bağlılık anlamına da gelirse de. şimdi o da Şeyh Vefa gibi vefat etmiştir!

Merhum İsmail Safa'nın kardeşi şair Vefa'nın «Eş'âr-ı vefa» isimli bir şiir kitabı vardır. Şu beyti pek meşhurdur:

Vefalı olmak istiyen
Vefalı âdem olmalı!

Eskiden, şimdi lise olan idadisi de meşhurdu: Peyami Safa, Hasan Âli Yücel, Yusuf Ziya Ortaç ve ressam Elif Naci Vefa'lıdırlar.

Zamanımızda, Vefanın meşhur olan bir spor klübü, bir de bozası kalmıştır!

VEKİL:

Bir kişinin, kendi adına iş görmesi, hizmet etmesi, imza kullanması ödevini verdiği kimse.

Misal: Dâva vekili, umumi vekil, vekilharç, milletvekili, devlet vekili...

Şu ata tekerlemesi meşhurdur:

El vekil-ü kel asil
Velevkâne kör Vasil!

Bu kelime, bir de saçmasapan konuşanlar için «herzeyvekil» şeklinde kullanılır...

Fıkra:

Komşularına öğünen kadın:

— Bizim kıza da bir vekil talip oldu, der.

Hasetle sorarlar:

— Yaaa, tebrik ederiz... Dahiliye Vekili mi?

— Hayır...

Heyecanları biraz daha artar:

— Hariciye mi yoksa?..

— Değil!..

— Maliye, Münakalât, Sıhhiyye falan mı?

— Hiç biri değil kardes...

— E. ne vekili öyleyse?.

Kadın göğsünü gere gere, gözlerini bayılta bayılta cevap verir:

— Dâva vekili!..

VARTAN:

Eski gazetecilerden bir Ermeni vatandaşın adıdır. Cumhuriyet'de kütüphane memuru iken, bir gün Yunus Nadi bey merhum, omuzunu okşıyarak:

— Maşallah Vartan, der, hiç ihtiyarlamıyorsun...

Vartan efendi kır bıyıklarının altından hazin hazin gülümseyerek cevap verir:

— Yaşamooruz ki ihtiyarlaalım!..

VELİ:

Ahmet, Mehmet, Hasan, Hüseyin gibi isim. Ermiş mânasına gelir. Çoğulu «evliya»dır. Atalarımız, söz tekerlemesi olarak:

Ha Ali Veli,
Ha Veli Ali!

Demişlerdir. Kimsesiz bir çocuğun idaresi eline verilen kimseye de veli derler.

Tarihte en şöhretli veli, Birinci Abdülhamit devrinde Şeyhülislâm olan Veli Efendidir. Çırpıcı çayırı civarında bir çeşme yaptırdığı için. şimdi o semte Veliefendi denilmekte ve at koşturup namus dairesinde kumar oynatılmaktadır.

Rıza Tevfik. meşhur bir hicvinde şöyle diyor:

Nice akıllılar deli görünür,
Yezidin kurnazı veli görünür!

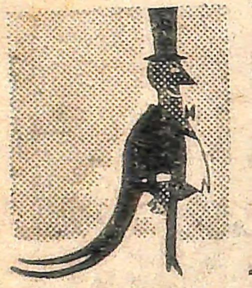

HEDEFİMİZ YAĞLI KUYRUK

Temmuz 24 Perşembe 1958

Kuyruk

BAĞIMSIZ BAĞSIZ, İPSİZ SAPSIZ, TAM TARAFSIZ GAZETE

Aslan Marka Pencere Camları

Her yerde arayınız!
Bulabilirseniz aşkolsun, lütfen bize de haber veriniz.

VATANDAŞIN BONCUK, KABAK ÇEK-irdeği, Hint yağı, İngiliz tuzu, Amerikan bezi bulamadığı tamamen asılsız ve uydurmadır.

Biz yalan haberler verdik. Vatandaşların sıkıntı çektiğini biz uydurduk

KUYRUK GAZETESİ YAZI İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜNE

Muhterem Kuyruk gazetesinin 13 temmuz tarihli nüshasında vatandaşların boncuk, kabakçekirdeği, Hindyağı, İngiliztuzu ve Amerikan bezi sıkıntısı çektiği hakkında verilen haber tamamen asılsız, uydurma ve yalandır. Memleketimizde hiç bir zaman boncuk sıkıntısı çekilmediğini anlamak için, vatan sathının her iki, üç yüz adımında bir kurulan eczanelerin vitrinlerine bakmak kâfidir. Eczanelerimiz tıklım tıklım boncuk ve boncuktan mamûl bilezik, kolye, gerdanlık gibi her türlü ihtiyaç maddeleriyle doludur.

Kabakçekirdeği için verdiğiniz haber ise, külliyen asıl ve esastan âridir. Elimizde ihtiyacımızdan çok fazla ve bol miktarda kabakçekirdeği bulunduktan başka, bu yıl kabak istihsali yüzde beş yüz arttırılmış ve çok verimli kabak mahsulü alınmıştır. Çekirdeksiz kabak olmıyacağına göre,

münasebetlerimiz sıkı bir dostluk havası içinde devam etmektedir. Hindistandan bol miktarda hintyağı sevkiyatı devam etmektedir. Geçen ay içinde bir miktar hintyağı sıkıntısı çekilmesi, hintyağı doldurmak için gönderdiğimiz tenekelerin delik olmasından ileri gelmiştir. Şimdi, lehim olmadığı için tenekelerin delikleri üstüpü ile tıkanmış ve bol miktarda hintyağı ithaline başlanmıştır. Hintyağı o kadar boldur ki, vatandaşlar ihtiyaçlarından fazla gelen hintyağlarını nerelerine süreceklerini bilememektedirler.

İngiliztuzunun da bulunmadığı haberi de, İngilizlerle olan dostluk münasebetlerimizi bozmak isteyenler tarafından uydurulmuş, yalan haberdir. İngiliztuzu ithalâtı 1911 yılına nazaran yüzde 4 miktarında artmıştır. Buna rağmen İngiliztuzunun bir miktar sıkıntısının çekilmesi, vatandaşın refah seviyesinin arttığını gösteren bir hakikattir. Refah seviyeleri yükselen vatandaşların İngiliztuzu istihlâki de artmıştır.

Şimdi köylü vatandaşlarımız bile, salatada, yemekte, yerli tuzlarımızı değil, İngiliztuzunu kullanmaktaldırlar. Vatandaşların eskisine nazaran daha mülâyim olmalarının sebebi de budur.

Amerikan bezinin bulunmadığı haberi ise, diğer haberler gibi uydurma ve dostumuz Amerika ile aramızı açmağa matuftur. Cafer bez

(Arkası 66 cı sahifede)

"ABİDİN DAVER,, ŞİLEBİ yeniden badana edilecek

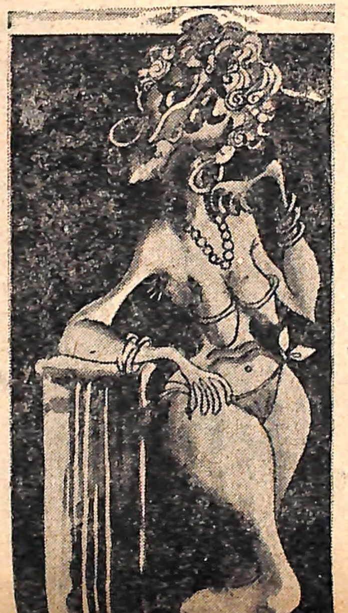

FAİK AHMET BARUTCUNUN KUYRUK'A HUSUSÎ BEYANATI

«Pizum partinun uşaglari, temograsiyi incelemeye citmüşlerdir.»

Ankara 21 (Özel posta tatarı ile)

İktisadî durumun bozukluğu, dış politika vaziyetinin nezaketi dolayısiyle, Büyük Millet Meclisinin yaz tatiline girmesini doğru bulmayan ve aleyhte oy kullanan C.H.P. lilerden, Meclisin tatilinden sonra 106 milletvekilinin üçer bin lira döviz alarak yurt dışına geziye çıkmaları hususunda Faik Ahmet Barutçu'nun düşüncesini öğrenmek istedik. Sayın Faik Ahmet Barutçu, gazetemize özel olarak şu beyanatı vermiştir:

— Haçan pizum uşaklarin cidişi, igtitar partisunun mensuplarinun cidişine penzemez. Acep espabu netur tiye suval etersen, ağnatayım; tiğne!.. Pizum uşaglar, Avrupaya çeseçmenlerinen temasa celecekler, ikincisi de temograsiyi pir iyice inceliyecekler. Seçmenneh temas teyup da geçmeyin. Çok muhimdir. Avrupada pir suri seçmen var. Pizum uşaglar sefaretanelere cidecekler, haçan oradaki sefirlerin, çatiplerin, bütün seçmenlerin aklini çelip, onların tertlerini tiğneyecekler.

İkincusi de efentum, haçan plaçta, içmelerte, kazinolarda cerek fistanli ve cerekse mayoli ve cerekse striptiz yapan avratlari seyredup, temograsiyi saçından tirnağine, anadan toğma corup inceleyecekler. Ve ayni zamanda

(Devamı haftaya)

beriniz hakikatlere aykırıdır. En büyük ihtiyacımız olan kabakçekirdeği, ihtiyacımıza yettikten başka dış piyasaya da satmak için müşteri aranmaktadır. Ancak, kabakçekirdeği fiyatlarımızı bulduklarından şimdilik kabakçekirdeği ihracına imkân görülememiştir.

Kabakçekirdeği fiyatlarına zam yapılacağı hakkında muhalefet organlarının yaptığı asılsız neşriyat, halkı telâşa vermekte ve halkın ihtiyacından fazla kabakçekirdeği alarak istifçilik yapmasına sebep olmakdadır. Bu asılsız haberler ve zararlı neşriyat hürriyetperverlikle kabili telif bir hareket değildir. Bununla beraber vilâyetlere yeniden tevziat yapılmış, İstanbul için de 250 gram kabakçedirdeği ayrılarak Belediyeye gönderilmiştir.

Hindyağının bulunmadığı, vatandaşların hintyağı sıkıntısı çektiği haberi ise hiç bir hakikate istinad etmemektedir. Bu yalan haberler dış münasebetlerimizi bozmağa matuf bozguncu neşriyattır. Hindistan'la aramızın açılmasını istiyenler, hintyağı bulunmadığı gibi, yalan haberler yayınlamaktadırlar. Kardeş Hindistanla bütün ticarî, siyasî

yürütülmesi muhtemel görülüyor.

Bundan altı yıl önce bugün, denize indirme töreni yapılan Abidin Daver şilebi bir türlü denizde gitmemiş, bunun sebebi anlaşılıncaya kadar da tören nutku dört saat uzatılmıştı. Sonradan, içine makine, kazan, kıçına da uskur konulması unutulduğu için, şilebin gitmediği anlaşılmış, makine, kazan ve uskur takılıncaya kadar şilep bir şamandıraya bağlanmıştı. Abidin Daver şilebi o zamandan beri Haliçte demirliydi ve şilebin dibinde midye ve yosun yetiştirilmekteydi. Bir ara, geminin bağlı bulunduğu şamandıra çürüdüğünden, gemi ipi koparıp yürür gibi olmuş, bir de teknik elemanları:

— Maşallah, gemi, Allahın izniyle yürüyor! diye sevindirilmişse de, sonradan ipini koparan geminin akıntıya kapılıp, akıntının sürüklemesiyle yalnız canının istediği cihete doğru gittiği anlaşılmıştı. Bir ara Abidin Daver şilebine aşure kazanı, makine yerine de vantilâtör konulmuşsa da, her nedense gemiyi yürütmek mümkün olmamıştı.

Abidin Daver şilebi için Almanya'dan kazan, İtalya'dan makine, İngiltere'den uskur getirtilip monte edilmişse de, bunlar gelinceye kadar tekne çürümüş olduğundan, yeni bir tekne inşasına başlanmıştı. Bu sefer yeni tekne yapılana kadar, makine çürümüş, işe yaramaz hale gelmişti. Altı yıldan beri bu hummalı faaliyet devam etmiş, makine aksamı ile tekne, bir türlü ikisi bir araya getirilememişti.

Abidin Daver şilebinin denize indirme töreninin yapılışının altıncı yıldönümü münasebetiyle dün yapılan bir törende ilgililer, yeni tekneyle makinelerin bir araya getirilmesinden ümitlerini keserek şilebe yelken takıp yürütmeğe karar verdiklerini bildirmişlerdir. Yelken takıldıktan sonra Abidin Daver şilebi badana edilerek teftişe hazır bir vaziyete getirilecektir.

Şimdiye kadar hareket ettirmek imkânı bulunmayan Abidin Daver şilebi, on beşinci tamirini görmek üzere tersaneye çekiliyor. Yukarıdaki resimde şilebin en son durumunu görmektesiniz. Şilebin davlumbazları ve kıçı yeniden tamir görmüştür. Bodoslaması da yeni boyanmıştır. İçine epi yük alabilmektedir. Yeni takılacak makine ve motorla hızı da arttırılacaktır. Resmi görülen şilebe bir de iyi düdük takılırsa deniz ticaret filomuz oldukça zenginleşecektir.

İNGİLİZCE DERS

Lokomotif Ruj pavyonunda konsomatris Tülin, İngilizceden bütünlemeye kalan öğrencilere hususî ders verir ve gençleri pratik olarak gayet mükemmel yetiştirir.

Müracaat: Her gece 23 ten sonra Tülin, Lokomotif Ruj Pavyonu.

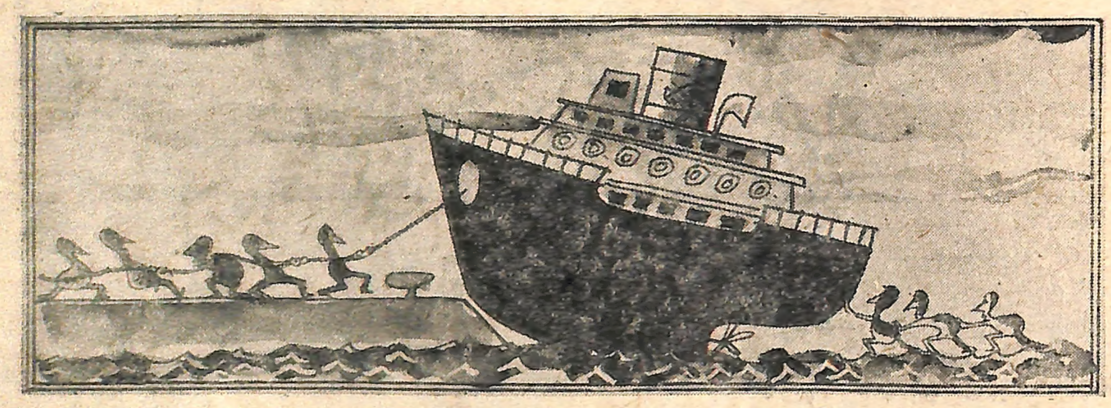

ÖKÇE GÜZELİ: Salapapuçya kadın kunduracıları, milletlerarası bir ökçe güzeli müsabakası tertip etmişlerdi. On yedi milleten güzel ökçe kraliçesinin katıldığı bu müsabakada, maalesef memleketimiz temsil edilmemiştir. Kendimizi yabancılara tanıtmak için bir fırsat daha kaçırmış bulunuyoruz. On yedi ökçe güzelinin katıldığı bu müsabakayı Janet Susanna isimli 17 yaşında bir kız kazanarak, güzel ökçe kraliçesi seçilmiştir. Yukarıdaki resimde, sevimli güzel ökçe kraliçesini, objektife poz verirken görüyorsunuz. Ne güzel karı di mi?..

Teneke Fiatları

Teneke fiyatları dün de salı gününe nisbetle 1-2 lira yükselmiştir. Salı günü 2 lira olan eski konserve tenekesi, dün 3 lira üzerinden muamele görmüştür. Salı günü 4 liraya olan paslı gaz tenekesi 5 liraya, delik su tenekesi de 6 liraya yükselmiştir.

İlgililer teneke fiyatlarının bir haftadan az bir zamanda bu kadar çok yükselmiş olmasının başlıca sebebini, refah seviyesi durmadan yükselen halkımızın, keyfe gelerek, eskisine nazaran daha çok teneke çalmasına bağlamaktadırlar. İktidara yakın bazı çevreler de, muhalefetin, tenekelerin ortadan kalkacağı hakkında kasıtlı olarak çıkardığı haberlerden dolayı teneke fiyatlarının yükseldiğini söylemektedirler. Beri yandan muhalefetin, teneke stokunun ne olduğu yolunda bir soru ile hesap soracağı da siyasî çevrelerde söylenmektedir.

uşaglar yan cenp yatmağa citmey... Pizum uşaglar cezip tolaşmağa citmey...

Peçey, ya neden cidey? Orasını pen da pilmeyrum. Velâçin, cozunu seveyim, haçan yazmiyasın puni... Penum ağnadiğıma core, pizum uşaglar citmuştir Avrupaya, iki muhim iş için. Efendum pirisi,

Tarihî eşya meraklılarına müjde

Demokrasi gelmeden önce Mahmutpaşadan satın alınmış, bugün için çok kıymetli antika eşya sayılan altı adet kahve fincanı hiç işe yaramadığı ve artık lüzumu kalmadığı için, satılıktır.

İki tanesinin tabağı da mevcuttur. Yalnız bir tanesi çatlaktır. Cuma günü Sandal bedestanında açtık artırmaya konulacaktır.

ESKİLER ALIYORUM

Halk Partisi, «baskı var, baskı var, seçim kanunu da kılçıklı. Bu yüzden seçimleri kazanamıyoruz» diyor.

Seçim yoluyla iktidara gelmenin zor olduğunu anlayan C.H.P. şimdi D.P. yi içinden fethetmektedir. Yolunu bulup bulup eski C.H.P. lileri teker teker kabineye sokuyor. Behcet Uz denemesinden sonra, Lûtfi Kırdar, Server Somuncuoğlu, Sebati Ataman da kabineye girdiler. Kurnaz H. Partisi, işte böyle böyle, sessiz sessiz iktidarı alıverecek. Bir sabah uyanıp de bakacağız ki;

— Aaaaa... Hükûmet H. Partili olmuş..

Olmuş ama, hepsi de eski. Eski Halk Partili..

Lefter, elli bin liraya Fener'de kaldı:

— Kırk bin... kırk beş bin.. Satıyorum!,, Kırk yedı bin,,,, Elli bin.. Saat... Saaattım!,,

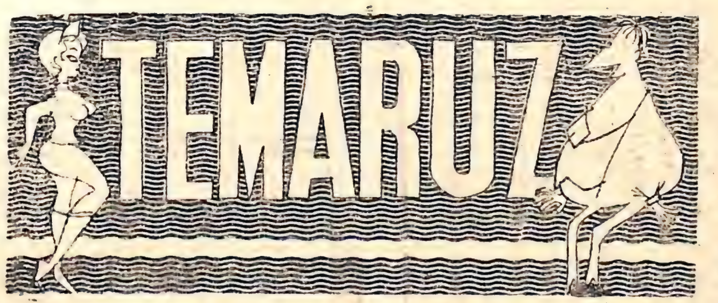

TEMARUZ

★ Yazan : ATEŞ-SİN ★

BAZI işleri yapmak ayıp değildir de, onu söylemek ayıptır. Ama ne yapayım, benimki bir hastalık, ayıp mayıp, söylemek zorundayım. Hepinizden özür dilerim. Sakın beni terbiyesizin biri sanmayın. Bende bir hastalık var, şimdiye kadar tıp tarihine böyle bir hastalık yazılmamış. Bu hastalığı sizlere nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Terbiye hudutlarından çıkmadan, yavaş yavaş anlatmağa çalışacağım.

Argoda «su koyvermek» diye bir deyim olduğunu bilirsiniz. Benim vücudüm de su koyveriyor. Ama öyle bildiğiniz gibi su değil...

Bu hastalık bana birdenbire gelmedi. Yavaş yavaş oldu. Önceleri farkına bile varmadım. Ben, baremin ortalarında bir memurum. Her gün sabahtan akşama kadar, masamın karşısına yirmi, otuz vatandaş gelir gider. Bu arada günde dört beş kere de müdür çağırır.

Bu hastalık bende, evvelki senenin nisan sonlarında filân başladı. Masanın başında oturur, vatandaşların işlerini yaparken -çok, pek çok affedersiniz- birden dışarı çıkmak ihtiyacını duyuyorum. Hemen tuvalete koşup geliyorum. İlkin bunun bir hastalık olduğunu anlayamadım. Kendi kendime, belki çok su içmektendir, diyerek suyu kestim. Para etmedi. Önceleri, günde, on, onbeş, seferken, on dakikada bire bindi. En sonunda -Yine pek çok affedersiniz- ben artık onu hiç tutamaz oldum. Hiç bir iş yapamıyorum. Tam bir evrakı imzalarken, imzanın yarısında bırakıp koşuyorum. İnanmazsınız, bir imzayı, bu yüzden, iki, üç kerede tamamladığım olur. Şikâyetler başladı. Başlar elbet... İşler yığılıyor, vatandaşlar birikiyor. Ben hiç bir iş çıkaramıyorum. Müdürü çağırır, gidemem Tam Müdür Beyin odasına gitmek için merdivenleri çıkarken, bir koşu tutturup dönüyorum. Zor kendimi sıktım sıktım da tuttum, Müdür Beyin odasına girdim. Müdür:

— Hilmi Bey, bu ne iştir. Siz bu kadar yıllık bir memursunuz. Şimdiye kadar sizden hiç bir şikâyet duymamışken son günlerde hakkınızda şikâyetler çoğaldı... derken, ben geriye bir dönüp te apar topar kaçınca Müdür şaşırmış.

Koşup koşup kendimi atıyorum. Oooh, ferahladım, demeğe kalmıyor, bir daha... Ben sanki daireye iş yapmağa gelmiyorum da başka bir şey yapmağa geliyorum. Evde de rahatım yok. Ne oturabiliyorum, ne uyuyabiliyorum. Bir rahat yemek yediğim bile yok. Kimselere de hâlimi arzedemiyorum. Vallahi şimdi bile bunu anlatırken, inanın, utancımdan yüzüm kızarıyor. Artık işin saklanacak bir yanı kalmadı. Karım biliyor, çocuklar biliyor, dairedeki memurlar biliyor. Böyle olunca da, kimse beni takmaz oldu. Ne evde, ne dairede kimse sözümü dinlemiyor Ben ki o kadar otoriter adamım, çocuklarım bile beni dinlemiyor. Dairedeki odacı aldırış etmiyor. Onlara kızıp kendimi bir iyi gösteremiyorum bile. Tam kızıp bağıracakken, elimi kasıklarıma tutup haydi bir koşu içeriye... Arkamdan gülüyorlar.

Giderek hastalık iyice arttı. Ben, Göksu destisi gibi olduğum yerde sızmaya başladım. Artık daireye de gidemez oldum. Bir hastalık ki, kime söyler, kime anlatırsın... Ama dinlecek gibi değil. Evdekiler işi çaktılar. Utancımdan ağlıyacağım. Çoluğun çocuğun içinde iki paralık oldum. İlk zamanlar, terledim, su döküldü, filân dedim ama, yutturacak gibi değil. Bu işten anlayan biri varmış. Ben evden çıkamıyorum, onu eve getirdiler. Adam:

— Yaşınız kaç? diye sordu.

— Elli sekiz, dedim.

— Ne zaman başladı?

— Nisan sonları, mayıs başları... O zamanlar.

Adam güldü;

— Bu yaşlarda olur, normal, dedi, buna bahar gevşekliği derler.

Nisanda mayısta başlar, kışa doğru geçer.

Ne geçeri... Kışa doğru büsbütün gevşedim. Daireden rapor istiyorlar. Hükûmet doktoruna gitmek zorunda kaldım. Nasıl gittiğimi ben bilirim. Doktor:

— Neyiniz var? dedi.

Anlattım:

— Efendim, hani bozuk musluklar vardır, ne kadar kapasanız, sıkıştırsanız yine şırıl şırıl akar, insanın sinirini bozarlar ya, işte ben de öyle oldum.

Doktor güldü. Hastanede muayenem için bir kâğıt yazdı. Hastanede mütehassıs doktor muayene etti. Adam şaşırdı. Hemşireye:

— Çabuk bir küvet, dedi.

Ne bir küveti, ne iki, ne üç küveti... Doktor apıştı, kaldı.

— Çok mu su içiyorsunuz? dedi.

— Eh, günde üç, dört bardak...

— Çay?

— Sabahları bir bardak.

— Bira?

— İçmem.

— Suyla, birayla olacak gibi değil. Yahu bu ne iş?

— Vallahi doktor bey, duyan şaşıyor.

Doktor reçete yazdı.

— Şimdilik bu ilâçları kullanın, çarşamba günü de heyete çıkacaksınız, dedi.

O ilâçlar bana bir tesir etsin, bir tesir etsin. Eskisinden beter. Ben artık, atların su içtiği, hiç durmadan akan yalaklı çeşmeler vardır ya, işte onlara döndüm.

Çarşamba günü heyete çıktım. Hepsinin ağzı açık kaldı. Çünkü her iş gözlerinin önünde oluyor. İçlerinden biri:

— Tartın şunu, dedi.

Tarttılar, 41 kilo geldim. Doktorun gözleri dışarı uğradı.

— Bu ne iştir, yahu gözümüzün önünde şimdi elli kilo su verdi.

Dünya kâinat bana şaşıyor. Bu kadar su, bu adamın neresinden çıkıyor, diye herkes şaşkınlıkta. Dere misin, göl müsün mübarek.

Heyetin başkanı:

— Temaruz... demesin mi?

Mütehassıs doktor:

— Aman Beyim, gözümüzün önünde oluyor, dedi.

Öbürü,

— Ben inanmam, diyor, bunda bir hiyle var.

Doktorlar ikiye ayrıldılar. Bir kısmı:

— Böyle şey olmaz. İlme, tıbba aykırıdır. Bir adamın vücudünden, ağırlığının iki, üç misli su çıkmaz. Haydi bir gün olsa belki, ama her gün olamaz... diyorlar.

Bir kısmı da:

— Gözümüzün önündeki iş... diyor.

İşin içinde bir hiyle olup olmadığını anlamak için, beni müşahede altına aldılar. Bir odaya kapadılar. Dışarı çıkmak yok. Bana bir gürlük gelsin, olur şey değil. Doktor gelip gidip:

«Bereketli topraklar üzerinde»..

— Aman kocacığım, tabaklara dikkat!...

— Su veriyor musunuz? diyor.

Hastabakıcı:

— Suya hiç bir ihtiyacı yok, diyor, kendiliğinden işliyor.

Hâlâ öteki doktor:

— Temaruz... diyor da başka bir şey demiyor.

Temaruz olmasaymışım, ben böyle aka aka bitermişim. Bu işin piri olan doktor Almanya'daymış. Oraya yazdılar. «Aman gönderin» diye cevap geldi. Sanki onlar da beni arayıp duruyorlarmış gibi meraklanmışlar. Beni, Almanya'ya göndermek kolay mı? Ne tren kalır, ne vapur... Benim için hususi tertibat yapıldı. Münih'e kadar geldim ama, geçtiğim bütün yollar arkamdan belli oluyor. Kimse inanmıyor.

— Yahu, Tuna ırmağı olsa biterdi, bunda bir iş var, diyorlar.

Münihte koca bir hastane. Bir kaç gün asistanlar muayene edip, rapor hazırlıyacaklar. Ondan sonra prefesör doktor bu rapora göre muayene edecek. İlk günü sağ elimin işaret parmağından bir güzel kız kan aldı. Alman kızını görseniz,

— Aman matmazel, bütün kanımı al da, yüzüne baka baka, kollarında can vereyim, diye yalvarırsınız.

İkinci günü, birincisinden daha güzel bir kız, dişlerimi muayene etti. Benim zorum dişten değil ama usul böyleymiş. Üçüncü gün röntgenimi alan kızı görseniz, soluğunuz kesilir. Dördüncü gün, sıra idrar muayenesine geldi. İçimden:

— Ah, diyorum, bu muayeneyi yapan kız olmasa...

Sen misin böyle diyen... Bir kız ki, dünya güzeli. Yok, yok, hiç böyle bir güzel görmemişsinizdir. Kızı görünce ben bir çarpıldım. Derdimi merdimi unuttum. Kız elime küçük bir şişe verdi. O şişe benim neyime yeter. Ama... durun... hele... bre anam... Ben birdenbire kurudum. Bir damlası yok. Zorlanıyorum, zorlandıkça kuruyorum. Almanca da bilmediğim için, kaşla gözle durumu anlattım. Matmazel de bana işaretle:

— Aldırmayın efendim, kendinizi sıkmayın, sonra... demek istedi.

Alman kızının yanından çıktım. Daha adımımı atarken... Bu ne iştir. Ertesi gün geldim. Kız, şişeyi elime tutuşturdu. Paravananın arkasına geçtim. Yok... Deli olacağım.

On gün bu iş böyle sürdü. Kızı görünce kesiliyorum. Ordan çıkıyorum. Anlattığım gibi... Kapıdan çıkarken tamam. Hemen geri dönüp:

— Aman şişeyi ver matmazel, diye bağırıyorum. Kızı bir gördüm mü, olmuyor.

Sonunda beni profesör doktorun karşısına çıkardılar. Doktor:

— Buyrun... diye eliyle işaret etti.

Benim odaya girmemle dışarı fırlamam bir oldu. Az daha içerde kalsam rezil olacaktım. Ayıp ta oldu, ne yaparsın. Tekrar içeri girdim. Kapıyı açıp, doktorun yüzünü görür görmez, haydi dışarı... Beni yine o şişe veren kıza götürdüler. Kız şişeyi veriyor, ben kuruyorum.

Sonunda beni İstanbul'a gönderdiler. Rapor benden önce gelmiş.

Tekrar heyete çıktım. Boyuna «temaruz» diyen doktor, rapora baktı:

— Nasıl, dedi, ben size demedim mi? İşte Alman Profesörünün raporu, buna da bir diyeceğiniz var mı? Bal gibi temaruz...

Dışarı fırlamak için vakit bile bulamadım. Orada olan olmuştu.

— Doktor, sen o şişeyi veren Alman kızını görmediğin için, burada ne söylesen haklısın, dedim.

Şimdi işten de çıkardılar. Evden dışarı çıkamıyorum. Elbet aka aka bir gün kuruyup biteceğim.

Ateş-Sin

— Müjde hanım, tam yazın ortasındayız!..

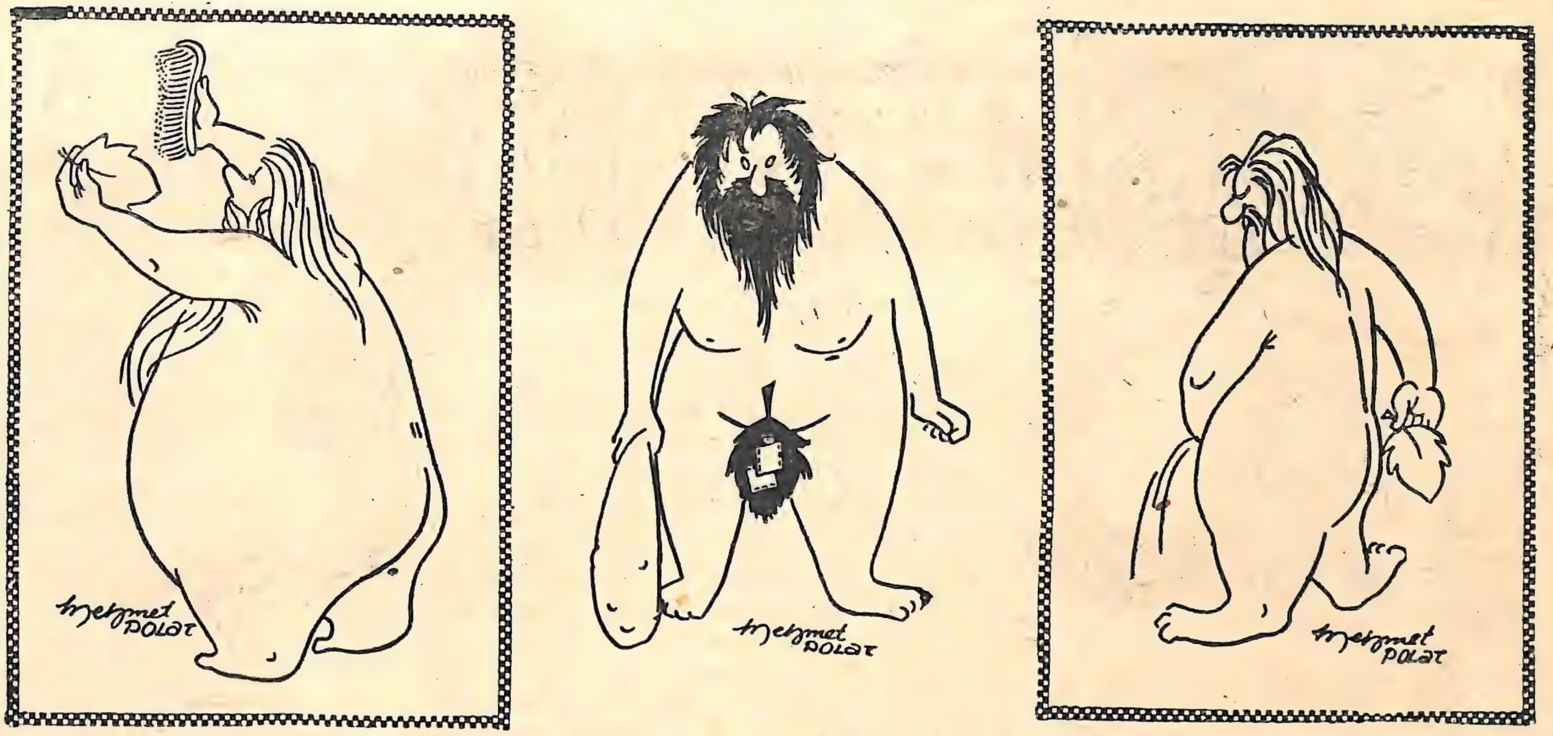

Âdem Baba!..

Açık Telgraf !

Sayın Bay

MİTHAT DÜLGE

Ziraat Bankası
umum müdürü
ANKARA
İSTANBUL
ŞİŞLİ
KALENDER
YENİKÖY
KİLYOS
Ve saire....

Sıhhat ve âfiyetinizin işârı rica olunur!

AKBABA

Şans!

Mahkemenin önünde karşılaştılar:

— İkinci karınla dâvan ne oldu?..

— Bir celsede ayrıldık. Dâvamıza bakan hâkim, meğer bizim karının ilk kocasıymış!

Fırsat!

Çocuk, okuduğu kitaptan başını kaldırarak babasına sordu:

— Neden Hazreti Âdem, Havvadan evvel yaratıldı?

Adam, karısına yan yan bakarak şu cevabı verdi:

— Herhalde Havva gelmeden önce bir iki lâf etmek fırsatını bulmak için!..

Beş kere...

Rejisör Münir Hayri Egeli, muharrir Sezai Solelliye sordu:

— Son filmimi gördün mü?

— Evet. Hem de beş kere.

— Çok mu hoşuna gitti?

— Tamamını görmek kısmet olmuyordu ki... Film başlayınca hemen uyku bastırıyor.

Ev gibi değil...

Yaz mevsimi için denize yakın bir otelde yer bulmuşlardı. Kadının bir arkadaşı sordu:

— Nasıl burada rahat mısınız?

— Hayır.

— Yemek pişirmek, bulaşık yıkamak, ortalığı temizlemek yok... Daha ne istiyorsun kardeş?

— Ne kadar olsa ev gibi değil, burada her istediğim olmuyor. Halbuki evde kocama istediğim yemeği pişirtiyor, dilediğimi yaptırıyorum.

Güliver, devler ülkesinde!..

Para bu!

Sayılı zenginlerden falan bey, yazıhanesine gelen genç ve yakışıklı adamı güler yüzle karşıladı. Yanına oturttu ve damdan düşercesine:

— Evlâdım, dedi. Ziyaretime niçin geldiğini tahmin edebilirim. Malûm ya, biz bu iş hayatında adam sarrafı olduk.

Ve biraz durakladıktan sonra sesini hafifleterek ilâve etti:

— Benden kızımı istemeğe geldiğin muhakkaktır Nasıl, yanılmıyorum değil mi?

Genç adam, şaşırmıştı:

— Şey.. affedersiniz.

— Estağfurullah evlâdım. Bir gencin evlenmek hakkıdır. Bunu tabiî görmek lâzımdır. İsteğine muvafakat ediyorum. Ben de senin gibi bundan bahtiyarlık duyuyorum.

Genç adam dayanamadı:

— Fakat beyefendi, ben sizden hanım kızınızı istemek için değil, girişeceğim bir iş için otuz bin lira borç istemeğe geldim.

Falan beyin yüz hatları sertleşti:

— Sen çıldırdın mı be adam?.. Ben otuz bin lirayı yakından tanıdığım kimseye bile borç vermem...

Gözlerin dili!

Mesirelerin birinde, tenha bir masada oturmuşlardı. Delikanlı, ayni handa çalışan kız sevgilisinin gözlerinin içine bakarak:

— Hüsniye! dedi. Beni sevmediğini gözlerinden okuyorum.

Genç kız, delikanlının omuzunu sarstı:

— Hani fazla okumuşluğum yok, diyordun...

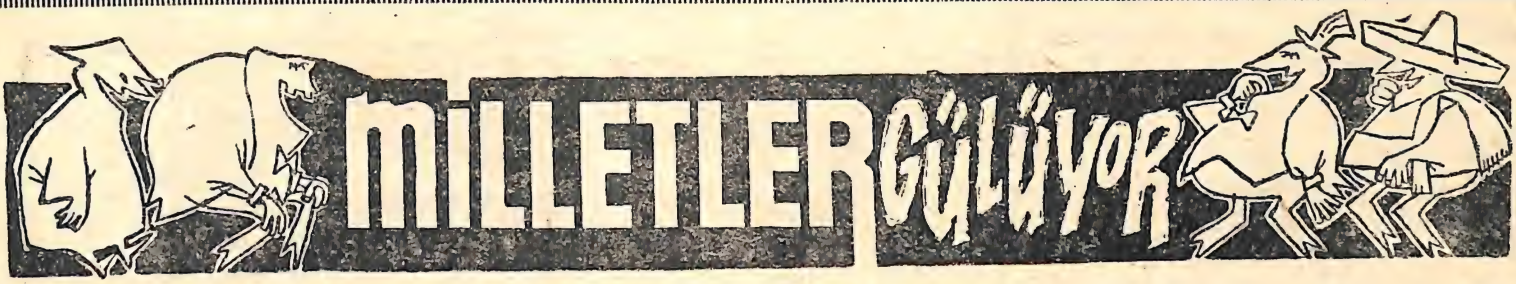

— Bu iç çamaşırlarını hediye edeceğim bayan tıpkı sizin boyunuzda, sizin vücudunuzda... Üstünde nasıl duracağını görebilir miyim acaba?..

Kötü haber...

New York sosyetesine mensup hipermetrop ve gözlük de takmayan bir genç kız, bir akşam yemeğine davet edilmişti. Bir ara hizmetkâr kendisine tepsi içinde ev sahibi hanımdan bir not getirdi. Burnunun ucunu dahi göremeyen genç kız, bunu sağ tarafında oturan yaşlı Lord Doodlesworth'a uzattı ve:

— Aziz Lord, dedi, gözüme bir şey kaçtı, şu kâğıdı bana okur musunuz lûtfen..

Lord okudu:

«— Sevgili Miss Jones, sizi o yaşlı ve bunak Lord Doodlesworth'un yanına oturttuğum için özür dilerim. Fakat bu gecelik idare edin. Biliyorum çok canınız sıkılacak. Ama biz onu yarın sabah uydurma bir haberle malikânesine göndeririz.»

(Amerikan)

— Zenci kralının mı bunlar?..
— Evet, fırçala!..

(İtalyan)

Cam bölmenin faydası!

Çok zengin bir çiftçi idi. Her sene gelir ve en yeni arabalardan satın alır giderdi. Hem de daima en pahalı modelleri ve markaları seçerdi. O sene de şehire gelince, doğru kalkıp Rolls Royce acentasına gitti. Acentanın müdürü en son modelleri göstermeğe başladı. Milyoner çiftçi, birden, bunlardan birinin önünde durdu ve büyük bir hayranlıkla:

— İşte bu model harika, diye bağırdı. Tam benim istediğim araba bu. Bilhassa bu, ön ve arka sıralar arasındaki cam bölme... Harika canım! Bu cam bölmeyi kim düşünmüş böyle. Ne de kolay açılıp kapanıyor. Aman ne iyi.. Bu cam bölme..

Ve böylece adam bu cam bölme hakkında bir saat konuştu. En sonunda acentanın müdürü dayanamadı:

— Modelimiz hakikaten bütün emsallerine faiktir, dedi. Fakat neden bilhassa bu cam bölme üzerinde bukadar durdunuz?

Çiftçi güldü:

— Neden olacak. Çiftliğimden pazar yerine sığır taşırken, arkadan hayvan kalkıp ensemi yalıyor, ben de arabayı rahat süremiyorum. Şimdi bu cam bölmeyi kapatırsam, inekler de camı yalar!

※

Jane Russel'in nesini beğeniyorlar?

İKİ zengin iş adamı, tatillerini Bermuda plâjında geçiriyorlardı. Bu meşhur plâjlar daima sinema yıldızlarının uğrağıdır. Bizim iki ahbap da, kumlara uzanmışlar biraz ilerlerinde güneşlenen dilber Jane Russel'i seyrediyorlar ve konuşuyorlardı, bir ara biri:

— Bu kadının da nesini beğeniyorlar anlamıyorum, dedi. Gözlerini, saçlarını, dudaklarını, göğsünü ve kalçalarını çıkar, geriye ne kalır?

Öbürü içini çekerek cevap verdi:

— Benim karım...

— Şu fotoğraf makinesini aldı alalı, ne görse resmini çekiyor!..

— Siyah renk iyi uyuyor, fakat senin yaştakiler için biraz ağır!..

(Fransız)

Zenginlik!

Çok lüks bir yazlık otelin önünde pırıl pırıl bir Rolls Roys durdu. Önde üniformalı bir şoför ve bir uşak, arka sırada mink etolü ve elmasları içine gömülmüş şişman bir kadın ve yine dişinden tırnağına kadar giyimli 7-8 yaşlarında bir kız çocuğu vardı. Otelin resepsiyonisti kapıyı açtı, kadının önünde hafifçe eğildi, sonra arkada uşağın kucağında gelen kız çocuğuna bakıp:

— Ne güzel bir çocuk dedi, zavallı yürüyemiyor mu yoksa?

Kadın başını havaya kaldırıp:

— Allaha şükür, diye cevap verdi, mecbur değil ki, yürüsün..

(Fransız)

— Ne yakaladın?
— Müthiş bir nezle!..

(Alman)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 24 —

— Velinimetim pek halim, pek kibar, kendi halindedir... diyordu. Hep İstanbulda vükelâ ve vüzera ile düşmüş, kalkmış, ricali devletle sohbet etmiş, efendilerimizin mazharı iltifatı olmuş. Tali tecelli edip de, para sahibi olunca, gene Allah ömürler versin, kasabamızı şereflendirdiler. Kendilerine akran olabilecek bir kimse bulunamıyor ki. ülfet etsinler. Saadethanelerinde devlete dua edip oturuyorlar.

Ve bu sözlerin hemen arkasından, zehirli iğneyi basıveriyordu:

— Esasen, hemşehrilerini çok severler, eksik olmasınlar. Burada tavattun eylemeleri de buna delildir. Eşraf ve âyanımızla âşinalık peyda eylemek maksadile geçenlerde, mükellef bir ziyafet tertip ederek, cümlesini davet buyurmuşlardı. Maalesef, kimseler gelmedi... Gerçi, onların da imsakini makul görürüm Hiç biri buradan taşraya çıkmamışlardır. İstanbul terbiyesi görmüş bir zatın karşısında mahcup olmaktan ise, içtinap eylemek elbet daha doğrudur. Gelelim, Satılmış efendi katiyen böyle adam değildir. Alçak gönüllü, kalender, derviş meşrep bir zattır. Hayır işlemeden geçen günü heder olmuş addederek, bayağı canı sıkılır. Ben mâni olmasam, varını yoğunu eytama, fıkaraya bağışlıyacak. Mâni oluyorum, çünkü böyle bir insanı kâmilin mücerret yaşamasını, Allahı zülcelâle karşı nevama küfranı nimet addederim. İnşallah dünya evine girip, döl döş sahibi olurlar da, hayırlı evlât yetiştirirler. O zaman bu servet kendilerine lâzım olur.

Bu uzun uzun methiyeler, bu kurnazca yapılan propagandalar, halkı yavaş yavaş öbür eşraftan soğutuyor, Satılmışa yaklaştırıyordu.

O kadar ki, efkârı umumiyenin bu temayülü, ve ağızdan ağıza dolaşan senakâr sözler karşısında kaymakam bey, bir gün, akşam üzeri, hükûmet dairesinden dönüşün, Satılmış efendiye uğramak mecburiyetinde kaldı ve hattâ kendisine ev mübarekesi diyerek, kendi mamulâtından bir oyma etajer hediye etti.

Arkasından, Naip efendi boşta olarak, bütün erkânı hükûmet birer ikişer Satılmışı ziyaretle, ziyafetine gelemediklerinden dolayı özür dilediler.

Şimdi artık sıra, eşrafa gelmişti. Bunlar da, çaresiz, birer defa kapısını çalıp, birer fincan şekerli kahvesini içtiler.

İzzetî efendi, sevinçten, kabına sığmıyordu. Kendisi birkaç cepheden muvaffak olmuştu.

Bir kere, Satılmışa karşı becerikliliğini, nüfuzunu ispat etmişti. Ve bu suretle, onun yanında mevkiini perçinlemişti. Saniyen, kendisini ıskartaya çıkaran, çekemiyen, hakir gören, her vesile ile ezmeğe bakan bütün kaza ileri gelenlerini Satılmış vasıtasiyle mat etmişti. Satılmışa:

— Gördün mü, sebebi devletim? diyordu. Bu âciz kulun nelere kadirdir biiznillâh?.. Kaymakamdan tut da, mübaşirine kadar ayağına getirdim mi, getirmedim mi?

— Ülen aferin İzzet! Yaman imişsin be!..

— Daha duuur, keremkârım efendim! Bitmedi. Ben velinimeti, kendi elimle meclisi idare kapısına kadar götüreceğim. Rütbe, nişan menşurlarını, ele güne karşı ben okuyacağım. En hasna ve müstesna, eşraf kızı ile güvey koyup, pilâvını, zerdesini elceğizimle dağıtacağım. Bu kapının önünde yirmi tane davul patlattırmazsam, yuh ervahıma!

Ve Satılmış, ağzı kulaklarına vararak, katıla katıla gülüyordu.

★

Bekâr evi, ne olacak? Güzelim konak, kirden, tozdan, topraktan, bakımsızlıktan, çöplüğe dönmüştü. Eşya harap oluyordu. Köşe bucak örümcek yuvası olmuştu.

Buraya behemehal bir kadın, bir hanım lâzımdı.

— Baisi iptihacım! Evlendirelim efendimi gayri!

İzzetî efendinin bu türlü ısrarları hep ayni cevapla karşılaşıyordu:

— Garı gısmığa para mı dayanu? Hele biyol bekliyek...

Lâkin vergi kâtibi kafasına koymuştu. Satılmışın üzerinde edindiği nüfuzla onu ne yapıp yapıp baş göz edecekti.

İkide bir bahsi tazeleyip, kendisine açtığı gibi, bir yandan da etrafı araştırıyordu.

Kasabanın içinde, yetişken, gelinlik kızları olan aileler az çok malûmdu. Gökçezade Şerif efendinin bir kızı, Kösemenin Sadığın bir torunu, Hacı Rıza beyin de bir baldızı, yıllardanberidir hoca bekliyorlardı.

Lâkin bunlar içerisinde en çok alâkayı celbedebilecek olanı bu Hacı Rıza beyin baldızı idi.

Hacı bey sarayı hümayun tablakârlığından yetişme bir adamdı. İstanbulda uzun zaman oturmuştu. Sonra, günün birinde, önüne getirilen yemek sahanlarının birinden ölü bir arı çıktığı için, bütün matbahı âmire müstahdeminini tasfiye ettiren Abdülhamidin iradesine umum meyanında kurban olarak tekaüt edilmiş ve memleketine iade olunmuştu. Lâkin, Berber başının uzaktan akrabası bulunduğu cihetle, sonradan onun şefaatiyle, padişaha vaziyetini duyurabilmiş ve bu suretle sarayın himayesine mazhar olmuştu. Hamise rütbesi, dördüncü Osmanî nişan, İftihar ve Tahlisiye madalyaları vardır. Meclisi idarede, Muhacirin komisyonunda âza idi.

Biraz bönce bir adamdı. Buradan evlenmişti. Karısının, kendinden çok küçük, ve başka anadan olma bir kızkardeşi vardı. Bu kızcağız güzelceydi. Hoppa diye adı çıkmıştı. Eniştesinin saflığından cesaret alarak, ablasının husumetkâr davranması, evdeki mevkiini kendisine güçleştiriyordu. Bundan bizar olduğu için kendisi bizzat koca aramağa kalkmıştı. Fırsattan istifade eden delikanlılar oldu, kızcağızı iğfal ettiler. Gizlide, bir de çocuk düşürdüğü rivayeti ağızdan ağıza dolaştı.

Tabiî, bu dedikodular üzerine, artık güzel Emetinin kısmeti büsbütün kesilmişti. Evde pineklevip duruyordu. Halbuki babadan kalma, oldukça malı da vardı. Fakat hiç bir baba, oğluna böyle dillenmiş bir kızı almağa yanaşmıyordu.

İzzetî efendinin zihni bu kızcağıza iyiden iyiye saplanmıştı. Bunda birkaç türlü fayda görüyordu. Bir defa Satılmış, Emetiye talip olduğu takdirde redde uğramak ihtimali yoktu. Bilâkis, hiç umulmadık bir zamanda çıkan bu kısmete Hacı bey ailesi dört elle sarılacaklar, kız da; «Koca olsun da, nasıl olursa olsun!» nazariyesini çoktandır benimsediği için, Satılmışa varmağa can atacaktı.

(Devamı var)

Sinek papazı!..

bize göre

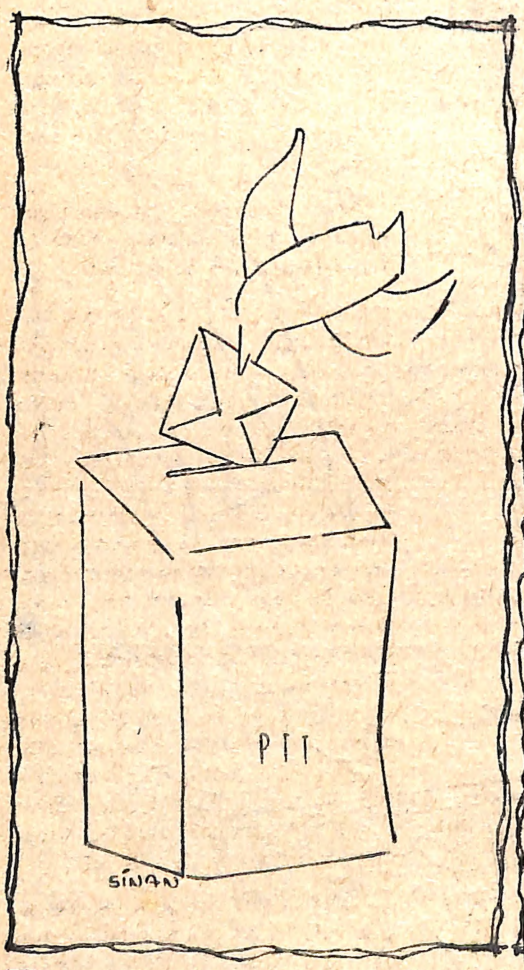

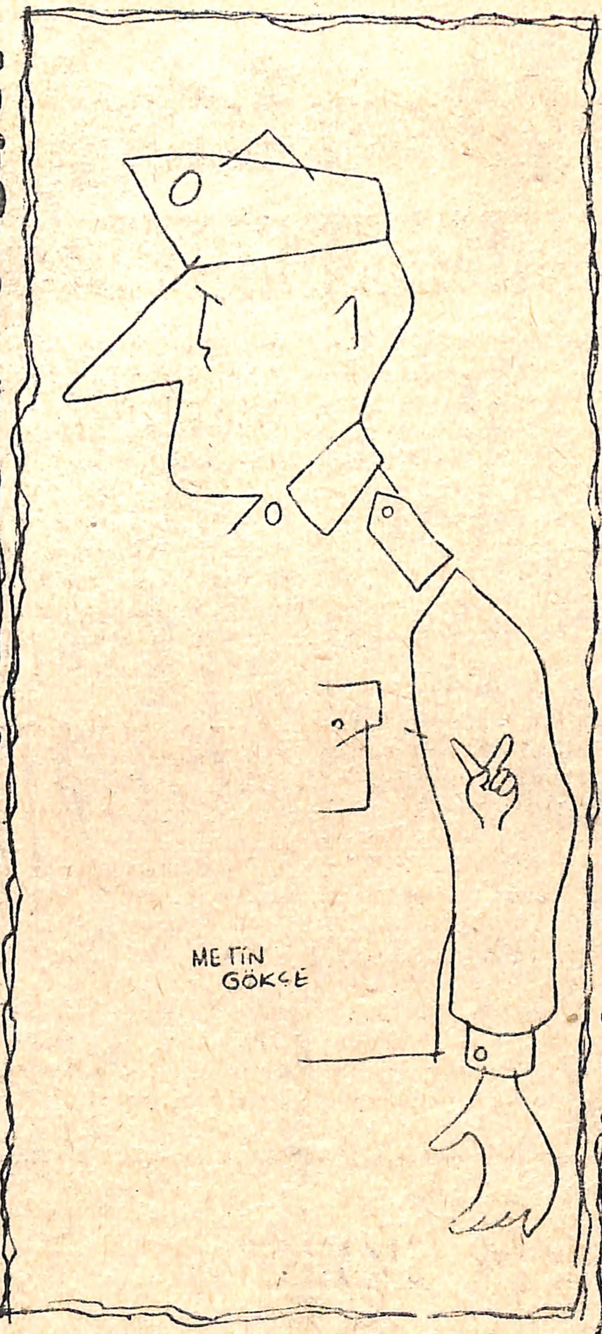

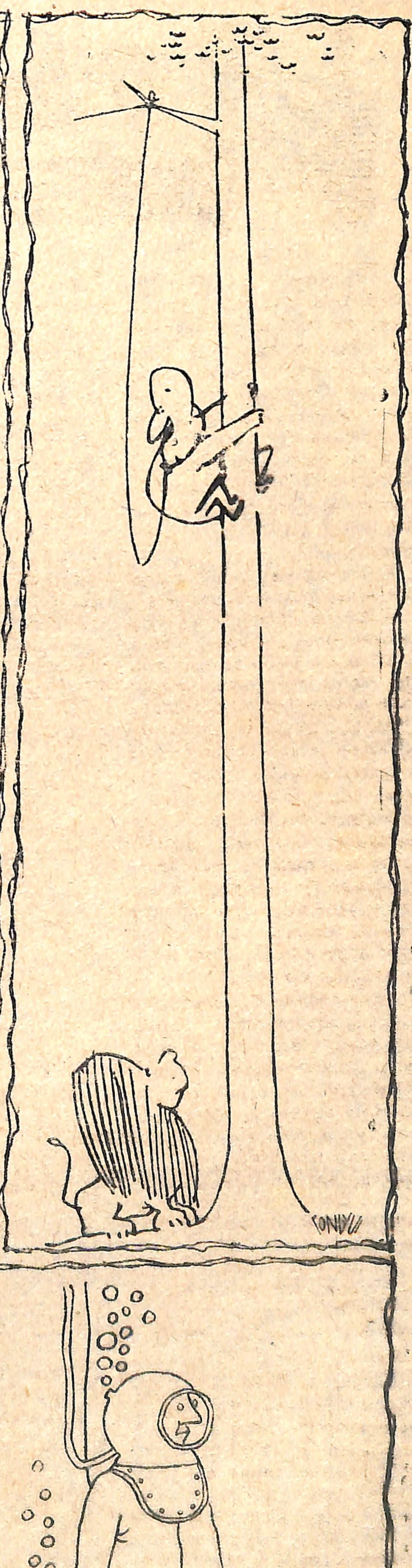

-BİR DE OKUMUŞUM DİYE ÖVÜNÜRSÜN.. ALTI AYDIR HALÂ GÖZLERİMDEKİLERİ OKUYAMADIN.

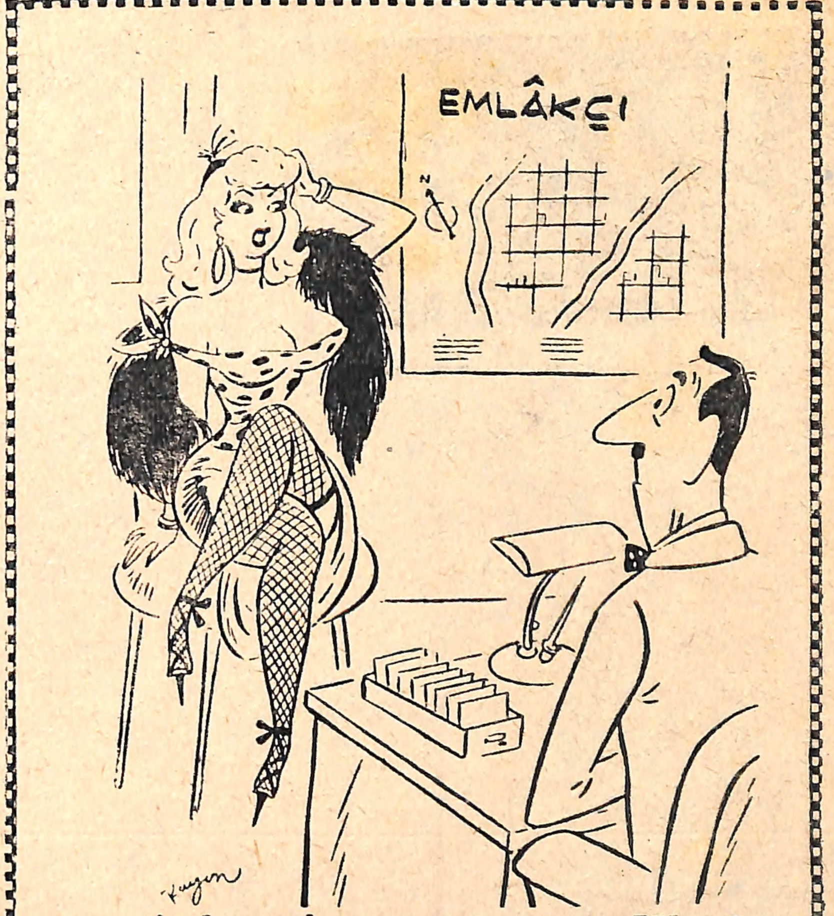

-İHTİYAR MİLYONERLERİN MAHALLESİNDE BİR DAİRE ARIYORUM!

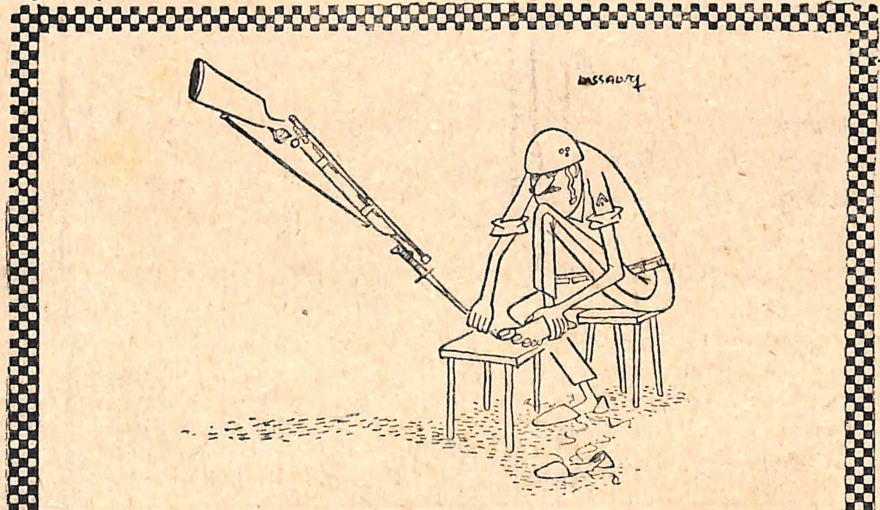

YAZISIZ

SAN'AT MERAKLILARI

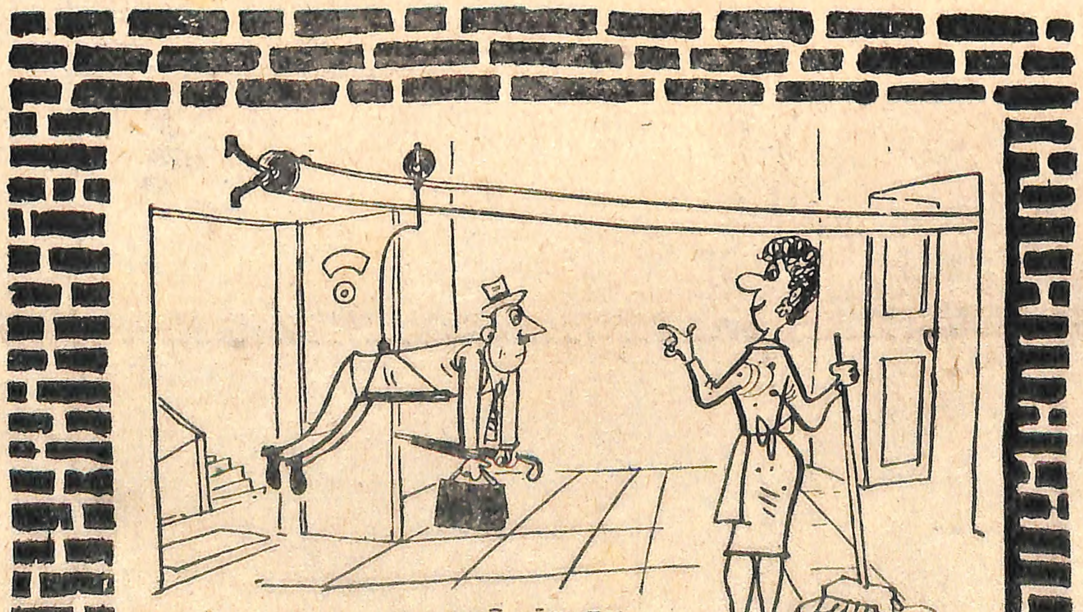

-İŞTE BÖYLE, YERLERİ KİRLET-MEDEN DOĞRU YATAK ODASINA GİDERSİN...

-ARTIK BARIŞALIM KOCA-CIĞIM, KAFANA ATACAK TABAK KALMADI...

Mesut aile!

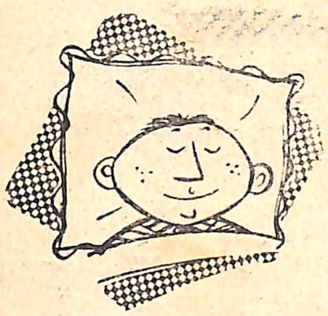

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

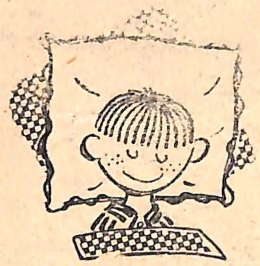

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden
NEHAR TÜBLEK

Hazırlıyan:
Selami M. YURDATAP

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

vardır.

AKBABA YAYINLARI

Göz Ucu ile Avrupa

Yazan:

YUSUF ZİYA ORTAÇ

FIATI: 1 LİRA

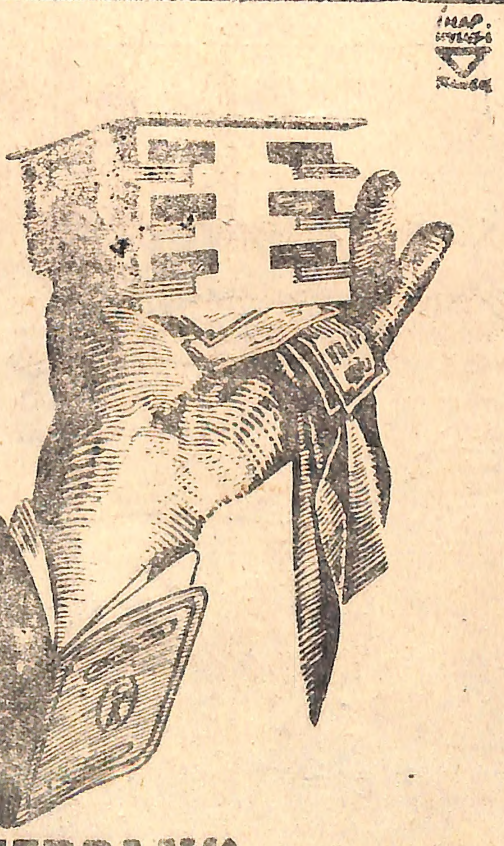

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

Çocuğunuz

henüz okulda iken

ÖMÜR BOYUNCA BİR İRAT sahibi olabilir

*

Şimdiden kendisine

TÜRK TİCARET BANKASI nda

bir

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI HESABI

açtırınız

Bütün gişelerimiz EMRİNİZDEDİR

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

Adres:

Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 3

Belediye - İstanbul

Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği 37.5
Altı aylığı 19 lira

İLÂN:

Arka Kapak içi
Sütün santimi (8) lira
Metin arası (10) lira

AKBABA